

EXPERIENȚE ȘI VIZIUNI

La cererea unor prieteni dragi, am consimțit să ofer o descriere sumară a experienței și viziunilor mele, în speranța că aceasta îi va încuraja și întări pe copiii umili și credincioși ai Domnului. {ST 11.1}

La vârsta de unsprezece ani, am fost convertită, iar când am împlinit doisprezece ani, m-am botezat și m-am alăturat Bisericii Metodiste [Doamna White s-a născut la Gorham, statul Maine, pe 26 noiembrie, 1827 (n. ed.)]. La treisprezece ani, l-am auzit pe William Miller ținându-și cea de-a doua serie de prelegeri în Portland, Maine. Am simțit atunci că nu sunt sfântă, că nu sunt gata să Îl văd pe Isus. Iar când s-a făcut invitația ca membrii bisericii și păcătoșii să vină în față pentru rugăciuni, am folosit prima ocazie, pentru că știam că pentru mine trebuie să se facă o mare lucrare pentru a deveni potrivită pentru cer. Sufletul meu înseta după mântuire deplină și fără plată, dar nu știam cum s-o dobândesc. {ST 11.2}

În 1842, participam cu regularitate la întâlnirile legate de cea de-a doua venire, în Portland, Maine, și credeam pe deplin că Domnul avea să vină. Flămânzeam și însetam după mântuire, după o conformare desăvârșită cu voia lui Dumnezeu. Mă luptam zi și noapte pentru a obține acea comoară neprețuită, pe care nu o puteau cumpăra toate bogățiile pământului. În timp ce eram aplecată înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru a primi binecuvântarea Sa, mi-a fost prezentată datoria de a merge și de a mă ruga într-un cadru public, la o întâlnire de rugăciune. Nu mă rugasem niciodată cu voce tare la o adunare și mă eschivam de la această datorie, temându-mă că, dacă aș fi încercat să mă rog, m-aș fi încurcat. De fiecare dată când mergeam înaintea Domnului în rugăciune tainică, această datorie neîmplinită îmi venea în minte, până când am încetat să mă mai rog și m-am cufundat într-o stare melancolică și, în final, într-o disperare fără margini. {ST 11.3}

În această stare de spirit am rămas timp de trei săptămâni, fără ca măcar o rază de lumină să străpungă norii groși ai întunericului ce mă înconjura. Am avut atunci două vise care mi-au adus o rază slabă de lumină și nădejde [Visele la care se face referința aici se găsesc la paginile 78-81 (n. ed.)]. După aceasta, mi-am deschis sufletul înaintea mamei mele, care era o femeie consacrată. Ea mi-a spus că nu sunt pierdută și m-a sfătuit să merg și să-l vizitez pe fratele Stockman, care predica atunci poporului advent din Portland. Aveam mare încredere în el, pentru că era un slujitor devotat și iubit al lui Hristos. Cuvintele sale m-au impresionat și mi-au dat speranță. M-am întors acasă și am mers din nou înaintea Domnului, promițându-i că voi face și voi suporta orice, dacă aș putea avea parte de aprobarea lui Isus. Înaintea mea a fost pusă aceeași datorie. Urma să fie o întâlnire de rugăciune în seara aceea, la care am participat, iar când ceilalți au îngenunchat pentru a se ruga, m-am plecat împreună cu ei, tremurând, și, după ce s-au rugat două sau trei persoane, înainte de a-mi da bine seama, mi-am deschis gura în rugăciune, iar făgăduințele lui Dumnezeu mi-au părut asemenea unor multe nestemate care urmau să fie primite numai prin faptul că le ceream. În timp ce mă rugam, povara și agonia sufletească pe care le simțisem de atâta vreme s-au îndepărtat de la mine, iar binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra mea ca o rouă delicată. I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce am simțit, dar tânjeam după mai mult de-atât. Nu puteam fi mulțumită până nu eram încărcată de toată plinătatea lui Dumnezeu. O iubire inexprimabilă pentru Isus mi-a umplut sufletul. Valuri după valuri de slavă se prăvăleau peste mine, până când trupul meu a rămas nemișcat. Nu mai aveam interes pentru nimic altceva în afară de Isus și slava Sa și nu eram conștientă de nimic ce se întâmpla în jurul meu. {ST 12.1}

Am rămas în această stare trupestă și mintală un timp îndelungat, iar când mi-am dat seama ce era în jurul meu, totul părea schimbat. Toate lucrurile păreau noi și pline de slavă, ca și cum I-ar fi zâmbit lui Dumnezeu și I-ar fi adus laudă. Am fost atunci dispusă să-L mărturisesc pe Isus pretutindeni. Nici un nor întunecat nu mi-a umbrat mintea timp de șase luni de zile. Sufletul meu sorbea zilnic din apele bogate ale mântuirii. M-am gândit că aceia care Îl iubesc pe Isus vor iubi și venirea Sa, așa că m-am dus la grupa de studiu biblic și le-am spus ce făcuse Isus pentru mine și de ce plinătate mă bucuram prin credința că Domnul avea să vină. Conducătorul clasei m-a întrerupt, zicând „prin metodism”; dar nu puteam să dau slavă metodismului, când Hristos și nădejdea apropiatei Sale veniri mă eliberaseră. {ST 12.2}

Majoritatea celor din familia tatălui meu credeau pe deplin în revenirea lui Hristos, și din pricina mărturisirii acestei învățături pline de măreție șapte dintre noi au fost excluși în același timp din Biserica Metodistă. În acest timp, erau extrem de prețioase pentru noi cuvintele profetului: „Ascultați Cuvântul Domnului, voi, care vă temeți de Cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: «să-Și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!» — Dar ei vor rămâne de rușine.” Isaia 66, 5 {ST 13.1}

Din acel moment, până în decembrie 1844, bucuriile mele, încercările și dezamăgirile mele au fost aceleași cu ale dragilor mei prieteni adventiști din jurul meu. În acel timp, i-am făcut o vizită uneia dintre surorile noastre adventiste, iar dimineața ne-am plecat în jurul altarului familial. Nu era o ocazie de un entuziasm deosebit și nu erau decât cinci dintre noi de față, toate femei. În timp ce mă rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea așa cum nu mai simțisem vreodată. Am fost luată într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și părea că mă înalț mai sus și tot mai sus de la pământ și îmi era înfățișat ceva care semăna cu călătoriile poporului advent către cetatea sfântă, după cum voi povesti în rândurile de mai jos. {ST 13.2}

Prima mea viziune

[Această viziune a fost dată curând după marea Dezamăgire adventă din 1844 și relatarea ei a fost publicată pentru prima dată în 1846. Numai câteva din evenimentele viitoare au fost văzute la acea dată. Viziuni ulterioare au cuprins mai multe detalii.]

Întrucât Dumnezeu mi-a arătat călătoriile poporului advent către cetatea sfântă și răsplata bogată ce urmează să fie dată celor care așteaptă întoarcerea Domnului lor de la nuntă, ar putea fi datorია mea să le schițez ceea ce mi-a descoperit Dumnezeu. Sfinții cei dragi au de trecut prin multe încercări. Dar întristările noastre ușoare, care nu sunt decât de-o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă — în vreme ce ne uităm nu la lucrurile care se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când lucrurile care nu se văd sunt veșnice. Am încercat să aduc înapoi un raport bun și câțiva struguri din Canaanul ceresc, pentru care mulți m-ar omorî cu pietre, așa cum toată adunarea îndemna la uciderea cu pietre a lui Caleb și Iosua pentru raportul pe care-l aduseseră. (Numeri 14, 10). Dar declar înaintea voastră, frați și surori în Domnul, că este o țară foarte bună, minunată, și putem „să ne suim și să punem mâna pe ea”. {ST 13.3}

În timp ce mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și părea că mă înalț din ce în ce mai sus, mult deasupra acestei lumi întunecate. M-am întors să mă uit după poporul advent în lume, dar nu i-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus”. Apoi, mi-am ridicat privirile și am văzut o cărare dreaptă și îngustă care se înălța deasupra lumii. Poporul advent călătorea pe această cărare către cetatea care se afla la celălalt capăt al drumului. Ei au avut o lumină puternică, pusă la începutul cărării, în spatele lor, despre care un înger mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea pe toată cărarea și îi ajuta să vadă pe unde merg, ca să nu se poticnească. Dacă își țineau ochii fixați asupra lui Isus, care era exact în fața lor, călăuzindu-i către cetate, erau în siguranță. Curând însă, unii au obosit și au spus că cetatea era departe și că se așteptaseră ca la acea dată să fi intrat deja în ea. Apoi, Isus îi încuraja ridicând brațul Său glorios drept, iar de la acest braț a ieșit o lumină care a cuprins grupul advent și ei au strigat „Aleluia!” Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina din spatele lor și au zis că nu Dumnezeu îi condusese până acolo. Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit, iar ei s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, căzând de pe cărare în lumea rea și întunecată de dedesubt. La scurtă vreme [Vezi și Apendicele (n. ed.)], am auzit vocea lui Dumnezeu, asemenea unor ape multe, care ne-a spus ziua și ceasul venirii lui Isus. Sfinții care erau în viață, 144 000 la număr, au cunoscut și au deslușit glasul, dar cei răi au crezut că este un tunet și un cutremur. Când Dumnezeu a rostit timpul, a turnat asupra noastră Duhul Sfânt, iar fețele noastre s-au luminat și au început să strălucească de slava lui Dumnezeu, precum fața lui Moise când a coborât de pe Muntele Sinai. {ST 14.1}

Cei 144 000 erau toți sigilați și perfect uniți. Pe frunțile lor scria: Dumnezeu, Noul Ierusalim, și mai era o stea strălucitoare în care era scris Numele cel nou al lui Isus. Văzând starea noastră fericită, sfântă, cei răi s-au umplut de mânie și s-au repezit cu violență ca să pună mâna pe noi pentru a ne arunca în închisori; dar noi am întins mâna în Numele Domnului și ei au căzut neajutorați la

pământ. Apoi, s-a văzut că sinagoga lui Satana știa că Dumnezeu ne iubea pe noi cei care ne puteam spăla unul altuia picioarele și îi salutăm pe frații cu o sărutare sfântă, și ei s-au închinat la picioarele noastre. {ST 15.1}

La scurt timp, privirile ne-au fost atrase către răsărit, căci se ivise un mic nor negru, cam de o jumătate de palmă, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului. Ne aflam toți într-o tăcere solemnă, cu ochii ținți la norul care se apropia și devenea mai strălucitor, din ce în ce mai slăvit, până când a ajuns un nor mare, alb. Partea de jos a acestuia părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, în timp ce în jurul lui erau zece mii de îngeri, care intonau cel mai plăcut cântec; pe acest nor stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat și I se cobora pe umeri; pe capul Său erau multe cununi. Picioarele Îi păreau ca de foc. În mâna Sa dreaptă era o seceră ascuțită, în cea stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Săi, ca niște flăcări, îi cercetau neîncetat pe copiii Lui. Apoi toate fețele s-au îngălbenit, iar ale celor pe care Dumnezeu îi respinsese s-au înnegrit. Atunci am strigat cu toții: „Cine va putea sta în picioare? Este haina mea nepătată?” Și îngerii au încetat să cânte și a urmat un timp de tăcere înspăimântătoare, după care Isus a vorbit: „Cei care au mâini curate și inimi neîntinate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns”. La auzirea acestor cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria a inundat fiecare inimă. Și îngerii au urcat un ton și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ. {ST 15.2}

Apoi trâmbița de argint a sunat, în timp ce El cobora pe acel nor, învăluit în limbi de foc. A privit asupra mormintelor sfinților adormiți, și-a ridicat ochii și mâinile către cer și a strigat: „Treziiți-vă! Treziiți-vă! Treziiți-vă, voi care dormiți în țărâna pământului, și ridicați-vă.” Apoi a fost un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și cei morți au ieșit îmbrăcați în nemurire. Cei 144 000 au strigat „Aleluia!” când și-au recunoscut prietenii care fuseseră smulși dintre ei prin moarte, și în același moment am fost preschimbați și luați alături de ei pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. {ST 16.1}

Am intrat împreună în nor și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus ne-a adus cununile și ni le-a pus pe frunte cu mâna Sa dreaptă. Ne-a dat harpe de aur și frunzele de palmier ale biruinței. Aici, pe marea de cristal, cei 144 000 stăteau în picioare într-un careu perfect. Unii dintre ei aveau niște cununi foarte strălucitoare, alții nu atât de luminoase. Unele cununi se vedeau încărcate de stele, în timp ce altele nu aveau decât câteva. Toți erau mulțumiți de cununile lor. Și erau cu toții înveșmântați într-un mantou alb strălucitor, care îi acoperea de la tălpi până la umeri. Îngerii erau de jur împrejurul nostru în timp ce mergeam pe marea de cristal către porțile cetății. Isus și-a ridicat brațul puternic și slăvit, a apucat poarta de mărgăritar, a mișcat-o în balamalele ei strălucitoare, deschizând-o și ne-a spus: „Voi v-ați spălat hainele în sângele Meu, ați stat fermi de partea adevărului Meu, intrați”. Am intrat cu toții și am simțit că aveam tot dreptul să fim în cetate. {ST 16.2}

Acolo am văzut pomul vieții și scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Din scaunul de domnie curge un izvor cu apă curată, iar pomul vieții se afla pe ambele maluri ale râului. Pe un mal al râului era un trunchi al pomului, iar pe celălalt mal un alt trunchi, amândouă fiind dintr-un aur curat, transparent. La început, am crezut că văd doi pomi. M-am uitat din nou și am văzut că se uneau la vârf într-un singur pom. Așa era pomul vieții, pe fiecare mal al râului vieții. Ramurile lui erau plecate către locul în care stăteam noi, iar fructele erau minunate; păreau de aur amestecat cu argint. {ST 17.1}

Am mers cu toții sub pom și am stat jos pentru a contempla slava aceluia loc, când frații Fitch și Stockman [Vezi Apendice (n. ed.)], care predicaseră Evanghelia Împărăției și pe care Dumnezeu îi pusese în mormânt pentru a-i mântui, au venit la noi și ne-au întrebat ce se mai întâmplase în timp ce ei dormeau. Am încercat să ne amintim cele mai mari încercări ale noastre, dar ele păreau atât de mărunte în comparație cu slava nespuse de mare, eternă, care ne înconjură, încât nu am putut să le rostim și am strigat cu toții „Aleluia, cerul este destul de ieftin!” și ne-am atins harpele minunate, făcând să răsunе bolțile cerești. {ST 17.2}

Cu Isus în frunte, am coborât cu toții din cetate înapoi pe acest pământ, pe un munte mare și maiestuos, care nu l-a putut susține pe Isus și s-a sfărâmat în două, transformându-se într-un câmp minunat. Apoi, am privit în sus și am văzut cetatea cea mare, care avea douăsprezece temelii și

douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, și un înger la fiecare poartă. Am strigat cu toții: „Cetatea, cetatea cea mare coboară, coboară de la Dumnezeu din cer” și ea a venit și s-a așezat pe locul în care stăteam noi. Apoi am început să privim lucrurile minunate din afara cetății. Am văzut acolo case desăvârșit de frumoase care aveau sclipirea argintului, fiind sprijinite de patru stâlpi împodobiți cu mărgăritare, încântătoare la privit. Acestea urmau să fie locuite de către sfinți. În fiecare dintre ele era o poliță de aur. I-am văzut pe mulți sfinți intrând în case, scoțându-și cununile strălucitoare și așezându-le pe poliță, ieșind apoi în câmpul de lângă case pentru a lucra pământul; nu așa cum suntem nevoiți să lucrăm aici; nu, nu. O lumină strălucitoare se vedea în jurul capetelor lor și ei strigau neîncetat și dădeau slavă lui Dumnezeu. {ST 17.3}

Am văzut un alt câmp plin de tot felul de flori și, culegându-le, am strigat: „Nu se vor ofili niciodată”. Alături am văzut un câmp cu o iarbă înaltă, splendidă la privit; era de un verde crud și avea reflexii argintii și aurii, așa cum se unduia cu mândrie spre slava Regelui Isus. Apoi am intrat într-un câmp plin de tot felul de animale — leul, mielul, leopardul și lupul stând toate împreună, în perfectă armonie. Am trecut printre ele și acestea ne-au urmat pașnice. Am intrat într-o pădure care nu era ca pădurile întunecoase pe care le avem aici; nu, nu; ci luminată și plină de strălucire în orice loc; ramurile copacilor se legănau încoace și încolo și noi toți am strigat: „Vom locui în siguranță în locuri sălbatice și vom dormi în păduri”. Am trecut prin păduri, căci ne îndreptam către Muntele Sionului. {ST 18.1}

În timp ce călătoream, am întâlnit un grup de persoane care contemplau lucrurile minunate ale acelor locuri. Am observat ceva roșu, ca o margine a veșmintelor lor; cununile lor erau strălucitoare; îmbrăcămintea le era de un alb curat. În timp ce-i salutăm, L-am întrebat pe Isus cine erau. Mi-a răspuns că erau martirii care fuseseră uciși din pricina Lui. Împreună cu ei era un foarte mare număr de copilași; și ei aveau un tiv roșu la veșmintele lor. Muntele Sion se afla chiar înaintea noastră și pe el era un templu strălucitor, în jurul acestuia fiind alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini. Și i-am văzut pe micuți urcând sau, dacă voiau, folosindu-și aripile mici și zburând către vârfurile munților și culegând florile care nu se ofileau niciodată. Erau tot felul de copaci în jurul templului pentru a înfrumuseța locul: cimișirul, pinul, bradul, măslinul, mirtul, rodiul și smochinul, aplecat sub greutatea smochinelor sale coapte — toate acestea făceau ca locurile să fie peste măsură de atrăgătoare. Iar când eram pe punctul să intrăm în templul cel sfânt, Isus Și-a ridicat minunatu-I glas și a spus „numai cei 144 000 intră în acest loc”, iar noi am strigat „Aleluia”. {ST 18.2}

Acest templu era sprijinit de șapte stâlpi, toți dintr-un aur transparent, împodobiți cu pietre prețioase. Nu pot să descriu lucrurile minunate pe care le-am văzut acolo. Ah, dacă aș putea vorbi limba Canaanului, abia atunci aș putea să descriu într-o mică măsură slava acelei lumi mai bune. Am văzut acolo table de piatră pe care erau gravate numele celor 144 000 cu litere de aur. După ce am privit slava templului, am ieșit și Isus ne-a lăsat acolo și a mers la cetate. După puțin timp, i-am auzit din nou glasul minunat care spunea: „Veniți poporul Meu, voi ați ieșit din necazul cel mare și ați făcut voia Mea; ați suferit pentru Mine; veniți la cină, căci Mă voi încinge și vă voi sluji”. Noi am strigat „Aleluia! Slavă!” și am intrat în cetate. Și am văzut o masă de argint curat; era lungă de mai mulți kilometri și, cu toate acestea, ochii noștri o puteau vedea pe toată. Am văzut roadele pomului vieții, mana, migdalele, smochinele, rodiile, strugurii și multe alte feluri de fructe. L-am rugat pe Isus să-mi permită să mănânc din fructe. El a spus: „Nu acum. Cei care mănâncă din fructele acestei țări nu se mai întorc pe pământ. Însă după puțină vreme, dacă vei fi credincioasă, vei putea să mănânci și din pomul vieții, și să bei apă din râul vieții.” Și a mai spus: „Trebuie să te întorci pe pământ și să le spui și altora ce ți-am descoperit”. Apoi un înger m-a purtat cu delicatețe înapoi în această lume întunecată. Uneori, cred că nu mai pot sta aici; toate lucrurile pământului arată atât de sumbru. Mă simt foarte singură aici, căci am văzut o țară mai bună. Ah, dacă aș avea aripi ca un porumbel, aș zbura atunci de aici și mi-aș găsi liniștea! {ST 19.1}

După ce am ieșit din viziune, totul părea schimbat; o atmosferă mohorâtă învăluia toate lucrurile la care priveam. O, cât de întunecată părea această lume! Am plâns când m-am trezit aici și mi-a fost teribil de dor de acasă. Văzusem o lume mai bună, iar reîntoarcerea îmi răpise orice bucurie. Am relatat viziunea micului nostru grup din Portland care au crezut apoi pe deplin ca fiind de la Dumnezeu. Acea vreme a fost plină de putere. Solemnitatea veșniciei ne cuprinsese pe toți. La

aproape o săptămână după aceasta, Domnul mi-a dat o altă viziune și mi-a arătat încercările prin care trebuie să trec și că trebuie să merg și să spun și altora ceea ce îmi descoperise și, de asemenea, că voi întâmpina multă împotrivire și voi avea o mare suferință sufletească mergând la aceștia. Dar îngerul a spus: „Harul lui Dumnezeu îți este de ajuns; El te va sprijini”. {ST 20.1}

După ce am ieșit din viziune, am fost foarte tulburată. Sănătatea mea era foarte proastă și nu aveam decât șaptesprezece ani. Știam că mulți căzuseră prin înălțare de sine și mai știam că, dacă, în vreun fel anume, m-aș fi înălțat, Dumnezeu avea să mă părăsească și aș fi fost cu siguranță pierdută. M-am dus înaintea Domnului în rugăciune și L-am rugat să pună povara aceasta asupra altcuiva. Simțeam că nu pot s-o duc. Am stat cu fața la pământ multă vreme și toată lumina pe care am putut-o primi a fost: „Fă cunoscut și altora ceea ce ți-am descoperit”. {ST 20.2}

În următoarea mea viziune, L-am rugat cu sinceritate pe Domnul ca, dacă trebuie să mă duc și să relatez ceea ce îmi arătase, să mă păzească de înălțare de sine. Atunci mi-a arătat că rugăciunea îmi fusese ascultată și că, dacă m-aș afla în primejdia de înălțare a eului, mâna Sa va fi asupra mea și voi fi afectată de boală. Îngerul a spus: „Dacă vei transmite cu credincioșie soliile și vei suferi până la sfârșit, vei mânca din fructele pomului vieții și vei bea din apa râului vieții”. {ST 21.1}

După scurt timp, s-a spus peste tot că viziunile erau rezultatul mesmerismului [Vezi Apendice (n. ed.)] și mulți adventiști au fost gata să creadă și să transmită mai departe aceste păreri. Un doctor, care era un faimos hipnotizator, mi-a spus că viziunile mele erau mesmerism, că eram o persoană ușor de influențat și că el poate să mă hipnotizeze și să-mi dea o viziune. I-am spus că Domnul mi-a arătat în viziune că mesmerismul era de la diavol, din Fântâna Adâncului, și că această practică avea să meargă în curând acolo, împreună cu toți cei care continuau să o folosească. I-am dat apoi voie să mă hipnotizeze, dacă putea. A încercat timp de mai bine de jumătate de ceas, recurgând la diferite procedee, și apoi a renunțat. Prin credința în Dumnezeu, am putut să rezist influenței sale așa că nu am fost afectată deloc. {ST 21.2}

Dacă aveam o viziune în adunare, mulți spuneau că era un entuziasm nefiresc și că cineva mă hipnotizase. Atunci mă duceam singură în pădure, unde nu mă putea vedea nici un ochi și nu mă putea auzi nici o ureche în afară de Dumnezeu, și mă rugam Lui, iar El îmi dădea uneori o viziune acolo. Mă bucuram atunci și le spuneam ce îmi descoperise Dumnezeu în singurătate, acolo unde nici un muritor nu mă putea influența. Dar unii mi-au spus că m-am hipnotizat singură. Ah, m-am gândit eu, la aceasta s-a ajuns, ca aceia care merg cu sinceritate la Dumnezeu, în singurătate, pentru a-I cere împlinirea făgăduințelor Sale și pentru a-I cere mântuirea, să fie acuzați că s-au aflat sub influența murdară a mesmerismului, influență care aduce blestem asupra sufletului? Îi cerem noi bunului nostru Tată ceresc pâine, aceasta numai pentru a primi de la El o piatră sau un scorpion? Aceste lucruri mi-au rănit duhul și mi-au sfâșiat sufletul, aducându-mă aproape la disperare, în timp ce mulți doreau să mă facă să cred că nu exista nici un Duh Sfânt și că toate experiențele prin care trecuseră oameni sfinți ai lui Dumnezeu nu erau decât mesmerism sau amăgiri de-ale lui Satana. {ST 21.3}

În acest timp, era un curent de fanatism în Maine. Unii se abțineau complet de la muncă și îi excludeau pe toți aceia care nu voiau să primească părerile lor legate de acest punct și alte lucruri pe care ei le susțineau ca fiind îndatoriri religioase. Dumnezeu mi-a descoperit în viziune aceste erori și m-a trimis la copiii Săi greșiți pentru a le dezvălui; dar mulți dintre ei au respins cu totul solia și m-au acuzat de conformare la standardele lumii. Pe de altă parte, adventiștii nominali m-au acuzat de fanatism și s-a spus în mod fals, și unii au făcut-o cu răutate, că sunt conducătoarea fanatismului, pe care, de fapt, făceam eforturi să-l corijez. Au fost fixate în mod repetat date pentru venirea Domnului și au fost impuse fraților; dar Domnul mi-a arătat că acestea aveau să treacă toate, pentru că timpul de strâmtorare trebuie să vină înaintea întoarcerii lui Hristos și că fiecare dată care era fixată și trecea neîmplinită nu făcea decât să slăbească credința poporului lui Dumnezeu. Pentru aceasta am fost acuzată că sunt robul cel rău, care spune în inima lui: „Domnul meu întârzie să vină”. {ST 22.1}

Toate aceste lucruri au apăsat greu asupra spiritului meu și, în confuzia creată, eram uneori ispitită să mă îndoiesc de propria-mi experiență. Într-o dimineață, când mă rugam cu familia, puterea lui Dumnezeu a început să vină asupra mea și mi-a trecut prin minte gândul că aceasta era mesmerism

și m-am împotrivit. Am rămas îndată fără grai, și câteva clipe nu am fost conștientă de nimic din tot ce se întâmpla în jurul meu. Mi-am văzut apoi păcatul, acela că mă îndoiesem de puterea lui Dumnezeu, și că pentru aceasta rămăsesem mută, și de asemenea, că limba avea să-mi fie dezlegată în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Înaintea mea a fost ținută o planșă, pe care erau scrise cu litere de aur capitolele și versetele a cincizeci de texte biblice [Aceste texte sunt date la încheierea capitolului de față (n. ed.)]. După ce am ieșit din viziune, am făcut semn că vreau plăcuța de scris și am scris pe ea că sunt mută, ce văzusem și că doream Biblia cea mare. Am luat Biblia și am deschis cu ușurință la toate textele pe care le văzusem pe planșă. Nu am putut vorbi toată ziua. Sufletul meu a fost umplut de bucurie în dimineața următoare, devreme, iar limba mi-a fost dezlegată pentru a striga laude la adresa lui Dumnezeu. După aceasta, nu am mai îndrăznit să mă îndoiesc sau să mă împotrivesc fie și pentru o clipă puterii lui Dumnezeu, orice ar fi putut gândi alții despre mine. {ST 22.2}

În 1846, când eram în Fairhaven, Massachusetts, sora mea (care mă însoțea de obicei în acea vreme), sora A., fratele G. și cu mine am pornit într-o ambarcațiune cu pânze cu scopul de a vizita o familie din West's Island. Aproape că se înserase când am plecat. Nu ne îndepărtaserăm prea mult, când a început dintr-o dată o furtună. Tuna și fulgera, iar ploaia cădea în torente peste noi. Părea un lucru clar că va trebui să pierim, dacă Dumnezeu nu intervenea să ne izbăvească. {ST 23.1}

Am îngenunchat în acel vas și am început să strig către Dumnezeu pentru a ne izbăvi. Și acolo, în valurile agitate, în timp ce apa se prăvălea peste noi în barcă, am fost luată în viziune și am văzut că va seca mai degrabă oceanul, până la ultima picătură, decât să pierim, căci lucrarea mea abia începuse. După ce am ieșit din viziune, toate temerile mele dispăruseră, iar noi am cântat și I-am dat laudă lui Dumnezeu și mica noastră ambarcațiune ne părea un Betel plutitor. Editorul publicației The Advent Herald a spus că viziunile mele erau cunoscute ca fiind „rezultatul manipulărilor hipnotice”. Dar, întreb eu, ce ocazie s-a creat pentru manipulări hipnotice într-un moment ca acela? Fratele G. era ocupat până peste cap cu navigarea. A încercat să ancoreze, dar ancora se târa pe fundul apei. Mica noastră ambarcațiune era aruncată de valuri încoace și încolo și purtată de vânt, în timp ce era atât de întuneric, încât nu puteam vedea dintr-un capăt al bărcii în celălalt. După puțin timp, ancora s-a prins, iar fratele G. a strigat după ajutor. Nu erau decât două case pe insulă și s-a dovedit că eram în apropierea uneia dintre ele, dar nu cea la care voiam să ajungem. Toată familia se retrăsese pentru a se odihni cu excepția unei fete, care auzise în mod providențial strigătul după ajutor venit dintre valuri. Tatăl ei a venit în scurtă vreme pentru a ne salva și ne-a adus la țărm într-o barcă mică. Am petrecut cea mai mare parte din acea seară mulțumindu-I lui Dumnezeu și laudându-L pentru minunata Sa bunătate față de noi. {ST 23.2}

Textele Biblice la care s-a făcut referire în paginile precedente

„Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua în care se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, cari se vor împlini la vremea lor.” Luca 1, 20 {ST 24.1}

„Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” Ioan 16, 15 {ST 24.2}

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” Faptele Apostolilor 2, 4 {ST 24.3}

„«Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne, prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Isus.» După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” Faptele Apostolilor 4, 29-31 {ST 24.4}

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă. Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. {ST 24.5}

Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer! Tot ce voiți să vă

facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori.” Matei 7, 6-12.15 {ST 25.1}

„Căci se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” Matei 24, 24 {ST 25.2}

„Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” Coloseni 2, 6-8 {ST 25.3}

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme» și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.» Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” Evrei 10, 35-39 {ST 25.4}

„Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” Evrei 4, 10-12 „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” Filipeni 1, 6.27-29 {ST 25.5}

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.” Filipeni 2, 13-15 {ST 26.1}

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.” Efeseni 6, 10-18 {ST 26.2}

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Efeseni 4, 32 „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” 1 Petru 1, 22 {ST 26.3}

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ioan 13, 34.35 {ST 27.1}

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” 2 Corinteni 13, 5. {ST 27.2}

„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și un

altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă cineva clădește pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” 1 Corinteni 3, 10-13 {ST 27.3}

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, cari nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni cari vor învăța lucruri stricacioase, ca să-i tragă pe ucenici de partea lor.” Faptele Apostolilor 20, 28-30 {ST 27.4}

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum v-am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema!” Galateni 1, 6-9 „De aceea, orice ați spus la întuneric, va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăite, va fi vestit de pe acoperișul caselor. Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți. Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” Luca 12, 3-7 {ST 27.5}

„Căci este scris: «El va porunci îngerilor Lui să Te păzească;» și: «Ei Te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.»” Luca 4, 10.11 {ST 28.1}

„Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru că această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă dar nu deznădăjduiți; prigonțiți, dar nu părăsiți; trântiți jos dar nu omorâți.” 2 Corinteni 4, 6-9 {ST 28.2}

„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” 2 Corinteni 4, 17.18 {ST 28.3}

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierde și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.” 1 Petru 1, 5-7 {ST 28.4}

„Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.” 1 Tesaloniceni 3, 8 „Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Marcu 16, 17.18 {ST 28.5}

„Drept răspuns, părinții lui au zis: «Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede acum, sau cine i-a deschis ochii, nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește». Părinții lui au zis aceste lucruri, pentru că se temeau de Iudei; căci Iudeii hotărâseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: «Este în vârstă, întrebați-l pe el». Fariseii l-au chemat a doua oară pe omul care fusese orb, și i-au zis: «Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos». El a răspuns: «Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd». Iarăși l-au întrebat: «Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?» «Acum v-am spus», le-a răspuns el, «și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!»” Ioan 9, 20-27 {ST 29.1}

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere

ceva în Numele Meu, voi face. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ioan 14, 13-15 {ST 29.2}
„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” Ioan 15, 7.8 {ST 29.3}

„În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: «Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!» Isus l-a certat și i-a zis: «Taci, și ieși afară din omul acesta!»” Marcu 1, 23-25 „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 8, 38.39 {ST 29.4}
„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: «Știi faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să-i încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeu, și Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul».” Apocalipsa 3, 7-13 {ST 30.1}

„Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14, 4.5 {ST 30.2}

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.” Filipeni 3, 20 {ST 30.3}

„Fiți dar îndelung răbdători, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. {ST 30.4}
Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.” Iacov 5, 7.8 {ST 31.1}

„El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.” Filipeni 3.21 {ST 31.2}

„Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt». Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat. Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit.” Apocalipsa 14, 14-17 {ST 31.3}

„Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.” Evrei 4, 9 {ST 31.4}

„Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” Apocalipsa 21, 2 {ST 31.5}

„Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” Apocalipsa 14, 1 {ST 31.6}

„Și mi-a arătat un râu cu apă vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de

lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.”

Apocalipsa 22, 1-5 {ST 31.7}

Viziuni care au urmat

Domnul mi-a dat următoarea viziune în 1847, când frații erau adunați în Sabat, în Topsham, Maine. {ST 32.1}

Noi am simțit un neobișnuit duh de rugăciune. Și când ne rugam, Duhul Sfânt S-a coborât asupra noastră. Eram foarte fericiți. În scurtă vreme, am pierdut contactul cu lucrurile pământești și m-am cufundat într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând repede către mine. El m-a dus îndată de pe pământ la Cetatea Sfântă. În Cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am pătruns pe o ușă înainte ca să ajung la prima perdea. Această perdea era ridicată și am intrat în Locul Sfânt. Acolo am văzut altarul cu tămâie, sfeșnicul cu șapte candelă și masa pe care se aflau pâinile pentru punerea înainte. După ce am văzut slava încăperii sfinte, Isus a ridicat cea de-a doua perdea și eu am trecut în Sfânta Sfințelor. {ST 32.2}

În Sfânta Sfințelor am văzut un chivot. Pe capac și pe părțile laterale era cel mai curat aur. La fiecare capăt al chivotului se afla câte un heruvim încântător, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos. Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă strălucitoare în forma unui tron, unde locuia Dumnezeu. Isus stătea în picioare lângă chivot și, când rugăciunile sfinților ajungeau sus la El, tămâia din cădelniță scotea fum, iar el aducea înaintea Tatălui Său, ca dar ridicat, rugăciunile lor împreună cu fumul tămâii. În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul care înmugurise al lui Aaron și tablele de piatră care erau închise ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca referitoare la Sabat, strălucea mai puternic decât toate celelalte; căci Sabatul a fost pus deoparte pentru a fi păzit în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta măreț — în jurul lui era o aureolă plină de slavă. Am văzut că porunca legată de Sabat nu a fost pironită la cruce. Dacă ar fi fost pironită, și celelalte nouă porunci ar fi fost pironite; și ni s-a lăsat libertatea, de a le călca pe toate sau numai pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu schimbase Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa îl schimbase, dintr-a șaptea în prima zi a săptămânii; căci el urma să schimbe vremurile și Legea. {ST 32.3}

Și am văzut că, dacă Dumnezeu ar fi schimbat Sabatul din ziua a șaptea în cea dintâi, El ar fi modificat textul poruncii referitoare la Sabat, scrisă pe tablele de piatră, care sunt acum în chivot, în Locul Preasfânt al templului din ceruri; și ar fi scris astfel: Prima zi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar am văzut că scria la fel ca atunci când au fost scrise pe tablele de piatră cu degetul lui Dumnezeu și date lui Moise pe muntele Sinai. „Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău.” Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul reprezintă marele subiect care va uni inimile sfinților dragi lui Dumnezeu, așteptători ai Săi. {ST 33.1}

Am văzut că Dumnezeu are copii care nu cunosc și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina privitoare la Sabat. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe măsură ce mergeam și vesteam cu mai multă putere Sabatul. Acest lucru a umplut de mânie celelalte biserici și pe adventiștii nominali [Vezi, de asemenea, Apendicele (n. ed.)], întrucât nu puteau combate cu succes adevărul despre Sabat. În acest timp toți cei aleși ai lui Dumnezeu au văzut clar că noi aveam adevărul și au ieșit și au suferit prigoana împreună cu noi. Am văzut sabia, foametea, epidemii și mare tulburare în țară. Cei răi s-au gândit că noi aduseserăm judecățile asupra lor, s-au ridicat și s-au sfătuit să scape pământul de noi, crezând că atunci răul ar fi oprit. {ST 33.2}

În timpul de strâmtorare am fugit cu toții din orașe și sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei au ridicat sabia pentru a ne ucide, dar aceasta s-a frânt și a căzut la fel de lipsită de putere ca un pai. Apoi, toți am strigat zi și noapte pentru a fi izbăviți, iar strigătul a ajuns la Dumnezeu. Soarele s-a ridicat și luna a rămas pe loc. Râurile au încetat să mai curgă. S-au ivit nori negri, grei, și s-au izbit între ei. Dar exista un loc neacoperit de nori, un loc plin de slavă, de unde s-a auzit glasul lui Dumnezeu, ca niște ape multe, glas care a zguduit cerurile și pământul.

Cerul s-a deschis și s-a închis și era în mare agitație. Munții s-au scuturat ca o trestie în vânt și au aruncat pretutindeni stânci zgrunțuroase. Marea fierbea ca o oală pe foc și a aruncat pietre mari pe uscat. Iar când Dumnezeu a rostit ziua și ceasul venirii lui Isus și a enunțat legământul cel veșnic pentru poporul Său, a spus o singură frază și apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele Sale făceau pământul să vibreze. Cei din Israelul lui Dumnezeu stăteau cu ochii ațintiți în sus și ascultau cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și zguduiau pământul ca bubuiturile celui mai puternic tunet. Totul era de o solemnitate înfricoșătoare. Iar la sfârșitul fiecărei fraze sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu și străluceau de slavă așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu se puteau uita la ei din pricina slavei. Și când binecuvântarea veșnică a fost rostită pentru cei care-L onoraseră pe Dumnezeu prin sfințirea Sabatului Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei. {ST 34.1} Atunci a început anul de veselie, când pământul trebuie să se odihnească. L-am văzut pe robul evlavios ridicându-se în triumf și biruință și scuturându-se de lanțurile care-l legau, în timp ce stăpânul său cel rău era tulburat și nu știa ce să facă; căci cei răi nu au putut să priceapă cuvintele rostite de Dumnezeu. La puțin timp de la aceasta, a apărut marele nor alb. Arăta mai frumos ca oricând. Pe el era așezat Fiul omului. La început, nu L-am văzut pe Isus pe nor, dar, pe măsură ce se apropia de pământ, am putut vedea persoana-I minunată. Când a fost zărit prima dată, acest nor a fost semnul Fiului omului în cer. Glasul Fiului lui Dumnezeu i-a chemat la viață pe sfinții care erau adormiți și i-a îmbrăcat în nemurire slăvită. Sfinții aflați în viață au fost preschimbați într-o clipă și au fost luați împreună cu primii în carul în formă de nor. Arăta nespus de frumos în timp ce se înălța ca un tunet. De fiecare parte a carului erau aripi și sub el, roți. Iar când carul s-a înălțat cu tunet, roțile au strigat „Sfânt” și aripile, când se mișcau, strigau „Sfânt”, iar suita de îngeri sfinți din jurul norului strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul, Cel Atotputernic!” Iar sfinții din nor strigau: „Slavă! Aleluia!” Și carul s-a înălțat cu tunet, îndreptându-se către Cetatea cea Sfântă. Isus a deschis porțile cetății de aur și ne-a condus înăuntru. Aici am fost întâmpinați cu bunăvoință, căci păziserăm „poruncile lui Dumnezeu” și aveam „dreptul să mâncăm din pomul vieții.” {ST 35.1}

Sigilarea

La începutul Sabatului sfânt din 5 ianuarie 1849, ne-am unit în rugăciune cu familia fratelui Belden, în Rocky Hill, Connecticut, iar Duhul Sfânt a venit asupra noastră. Am fost luată în viziune în Sfânta Sfintelor, unde L-am văzut pe Isus mijlocind încă pentru Israel. În partea de jos a veșmântului Său era un clopoțel și o rodie. Apoi am văzut că Isus nu avea să părăsească Locul Preasfânt până când nu avea să fie hotărât fiecare caz, fie pentru mântuire, fie pentru nimicire, și că mânia lui Dumnezeu nu putea veni până când Isus nu-Și termina lucrarea în Sfânta Sfintelor, până nu-Și scotea veșmintele de preot și nu Își punea hainele răzbunării. Atunci Isus nu va mai sta între Tatăl și om, iar Dumnezeu nu va mai păstra tăcerea, ci Își va revărsa mânia asupra celor care au respins adevărul Său. Am văzut că furia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și timpul de judecare a celor morți erau separate și distincte, una urmând celeilalte, și, de asemenea, că Mihail nu Se ridicase în picioare și că timpul de strâmtorare, așa cum nu a mai fost vreodată, nu venise încă. Neamurile acum devin mânioase, dar când Marele nostru Preot Își va fi sfârșit lucrarea din Sanctuar, Se va ridica, Își va pune hainele răzbunării și apoi vor fi revărsate ultimele șapte plăgi. {ST 36.1}

Am văzut că cei patru îngeri vor ține în frâu cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus se va isprăvi în Sanctuar și atunci vor veni cele șapte plăgi. Aceste plăgi i-au înfuriat pe cei răi împotriva celor neprihăniți; ei credeau că noi am adus judecățile lui Dumnezeu asupra lor și că, dacă ne-ar șterge de pe fața pământului, atunci plăgile ar înceta. S-a dat un decret pentru a-i ucide pe sfinți, decret care i-a făcut pe aceștia să strige zi și noapte după izbăvire. Acesta era timpul strâmtorării lui Iacov. Apoi, toți sfinții au strigat cu sufletul sfâșiat de durere și au fost izbăviți de glasul lui Dumnezeu. Cei 144 000 au triumfat. Fețele le erau luminate de slava lui Dumnezeu. Apoi, mi-a fost arătat un grup care țipa în agonie. Pe veșmintele lor era scris cu litere mari: „Ai fost cântărit și găsit prea ușor”. Am întrebat cine erau cei din grupul acesta. Îngerul a spus: „Aceștia sunt cei care au ținut odată Sabatul și au renunțat la el”. I-am auzit strigând în gura mare: „Am crezut în venirea Ta și am propovăduit-o neobosiți”. Și în timp ce vorbeau, ochii li s-au oprit asupra veșmintelor lor și au

văzut ce era scris și apoi au început să se bocească. Am văzut că ei băuseră din apa cea limpede și o tulburaseră cu picioarele lor pe cea rămasă — călcașeră în picioare Sabatul — și că de aceea fuseseră cântăriți și găsiți prea ușori. {ST 36.2}

Îngerul care mă însoțea m-a condus din nou la cetate, unde am văzut patru îngeri care zburau către poarta cetății. Tocmai prezentau biletul de aur îngerului de la poartă, când am văzut un alt înger zburând cu viteză din locul celei mai mari slăvi și strigând cu glas tare către ceilalți îngeri și fluturând în sus și în jos ceva aflat în mâna lui. L-am rugat pe îngerul meu însoțitor să-mi explice ceea ce văzusem. Mi-a spus că nu mai puteam vedea nimic atunci, dar că avea să-mi arate la scurtă vreme ce însemnau acele lucruri pe care le văzusem atunci. {ST 37.1}

În după-amiaza aceluia Sabat, unul dintre noi era bolnav și a cerut să se facă rugăciuni pentru a se vindeca. Ne-am unit cu toții în cererile noastre adresate Medicului care nu a pierdut vreodată un pacient, iar când puterea vindecătoare cobora și cel bolnav se lecuia, Duhul a venit asupra mea și am fost luată în viziune. {ST 37.2}

Am văzut patru îngeri care aveau de făcut o lucrare pe pământ și tocmai mergeau spre a o împlini. Isus era îmbrăcat cu hainele de preot. El a privit înduioșat rămășița, apoi Și-a ridicat mâinile și cu un glas plin de milă a strigat: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!” Apoi am văzut o lumină nespuse de strălucitoare venind de la Dumnezeu, care ședea pe marele tron alb, și toată lumina s-a revărsat în jurul lui Isus. Apoi am văzut un înger cu o însărcinare de la Isus, zburând cu repeziciune la cei patru îngeri care aveau de făcut o lucrare pe pământ și fluturând în sus și în jos un lucru pe care-l ținea în mână, strigând cu glas tare: „Țineți! Țineți! până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor.” {ST 38.1}

L-am întrebat pe îngerul care mă însoțea ce însemna ceea ce auzisem și ce urma să facă cei patru îngeri. El mi-a zis că Dumnezeu era Acela care ținea în frâu puterile și că le-a dat îngerilor Săi stăpânire peste lucrurile de pe pământ; că cei patru îngeri aveau putere de la Dumnezeu de a ține cele patru vânturi și că se aflau pe punctul de a le lăsa în voie; însă în timp ce mâinile lor slăbeau încet strânsoarea și cele patru vânturi erau gata să sufle, ochiul plin de milă al lui Isus a privit asupra rămășiței care nu era sigilată, Și-a ridicat mâinile către Tatăl și S-a rugat de El, spunându-I că Își vărsase sângele pentru aceștia. Atunci fusese însărcinat un alt înger să zboare repede la cei patru îngeri cu porunca de a ține vânturile până când slujitorii lui Dumnezeu aveau să fie sigilați pe frunțile lor cu sigiliul viului Dumnezeu. {ST 38.2}

Dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său

Am văzut dragostea plină de compasiune pe care o are Dumnezeu pentru poporul Său, și aceasta este foarte mare. Am văzut îngeri deasupra sfinților, cu aripile întinse în jurul acestora. Fiecare sfânt avea un înger însoțitor. Dacă sfinții plângeau loviți de descurajare sau erau în primejdie, îngerii care îi însoțeau necurmat zburau repede sus pentru a duce aceste vești, iar îngerii din cetate încetau să cânte. Atunci Isus însărcina un alt înger să coboare pentru a încuraja, veghea și încerca să-i oprească să iasă de pe cărarea îngustă; dacă ei însă nu luau în seamă grija arătată de acești îngeri și nu se lăsau mângâiați de ei, ci continuau în rătăcirea lor, îngerii priveau cu tristețe și plângeau. Duceau aceste vești sus și toți îngerii din cetate plângeau și apoi spuneau cu glas tare: „Amin”. Dar dacă sfinții își fixau privirile asupra premiului dinaintea lor și Îi dădeau slavă lui Dumnezeu, laudându-L, atunci îngerii duceau veștile bune în cetate și îngerii de acolo își atingeau harfele de aur și cântau cu putere: „Aleluia!” și bolta cerească răsună de cântecele lor minunate. {ST 39.1}

În cetatea cea sfântă este o ordine și o armonie desăvârșită. Toți îngerii care sunt însărcinați să viziteze pământul dețin un card auriu, ca o legitimație pe care-l prezintă îngerilor de la porțile cetății când ies sau intră. Cerul este un loc minunat. Tânjesc să fiu acolo și să-L privesc pe dragul meu Isus, care Și-a dat viața pentru mine, și să fiu transformată după chipul Său slăvit. Ah, ce limbă ar putea exprima slava lumii strălucite care va veni?! Însetez după izvorul cu apă vie care înviează cetatea Dumnezeului nostru. {ST 39.2}

Domnul mi-a oferit o priveliște a altor lumi. Mi-au fost date aripi și un înger m-a însoțit de la cetate până la un loc care era măreț și strălucitor. Iarba aceluia loc era de un verde crud, iar păsările de acolo scoteau trilarile unui cântec plăcut. Cei ce locuiau acolo erau de toate mărimile; erau încântători, cu o înfățișare plină de noblețe și măreție. Chipurile lor exprimau imaginea lui Isus și

înfățișarea lor strălucea de o bucurie sfântă, reflectând libertatea și fericirea aceluia loc. L-am întrebat pe unul din aceștia de ce erau atât de minunați, de o frumusețe care o întrecea cu mult pe a celor de pe pământ. Răspunsul a fost: „Am trăit într-o strictă ascultare de poruncile lui Dumnezeu și nu am căzut prin neascultare, ca aceia de pe pământ”. Apoi am văzut doi pomi, unul arătând foarte asemănător cu pomul vieții, din cetate. Fructele ambilor pomi arătau grozav, dar dintr-unul ei nu puteau mânca. Aveau libertatea de a mânca din amândoi, dar li se interzisese să mănânce dintr-unul. Apoi, îngerul care mă însoțea mi-a spus: „Nici unul din cei aflați în acest loc nu a gustat din pomul oprit; dacă ar mânca însă, ar cădea”. Apoi am fost dusă într-o lume care avea șapte luni [aștri]. Acolo l-am văzut pe bunul Enoh, care fusese luat la cer. În mâna dreaptă ținea o ramură de palmier, pe fiecare frunză a acesteia fiind scris „Biruință”. Pe cap avea o cunună de un alb orbitor și frunze în acea cunună, pe mijlocul fiecărei frunze fiind scris „Puritate”; în jurul cununii erau pietre prețioase de diferite culori, care străluceau mai tare decât stelele și reflectau literele și le măreau. Pe partea din spate era o fundă care lega cununa, și pe ea era scris „Sfințenie”. Deasupra cununii era o coroană splendidă, care strălucea mai puternic decât soarele. L-am întrebat dacă acesta era locul în care a fost dus după ce a fost ridicat de pe pământ. El a spus: „Nu este acesta; Cetatea este căminul meu și am venit să vizitez acest loc”. Se plimba prin acel loc ca și cum era acasă la el. L-am rugat fierbinte pe îngerul meu însoțitor să mă lase să rămân în locul acela. Nu puteam suporta gândul de a veni din nou în această lume întunecată. Atunci îngerul a zis: „Trebuie să te întorci și, dacă vei fi credincioasă, tu, împreună cu cei 144 000, vei avea privilegiul de a vizita toate lumile și de a vedea lucrarea mâinilor lui Dumnezeu”. {ST 39.3}

Zdruncinarea puterilor cerului

La data de 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune legată de zdruncinarea puterilor cerurilor. Am văzut că atunci când Domnul a spus „cer”, când a dat semnele raportate de Matei, Marcu și Luca, aceasta a și vrut să spună „cer”; iar când a spus „pământ”, a vrut să se înțeleagă literal „pământ”. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele domnesc în ceruri. Puterile pământului sunt cei care domnesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zguduite prin glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locul lor. Ele nu vor trece, dar vor fi zguduite de glasul lui Dumnezeu. {ST 41.1}

Nori negri, grei, s-au ivit și s-au izbit unii de alții. Văzduhul s-a desfăcut și s-a rulat precum un sul; apoi am putut privi în sus prin spațiul astfel deschis, către Orion, de unde venea vocea lui Dumnezeu. Cetatea cea Sfântă va coborî prin acel spațiu. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se întâmplă unul după altul. Războaie și vești de războaie, sabie, foamete și epidemii — acestea sunt primele care vor zdruncina puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zdruncina soarele, luna și stelele și, de asemenea, pământul. Am văzut că zguduirea puterilor în Europa nu este, așa cum dau unii învățătură, zdruncinarea puterilor cerurilor, ci zdruncinarea națiunilor mândre. {ST 41.2}

Ușa deschisă și cea închisă

În Sabatul din 24 martie 1849, am avut o întâlnire plăcută și foarte interesantă cu frații din Topsham, Maine. Duhul Sfânt a fost revărsat asupra noastră și eu am fost dusă de El în cetatea viului Dumnezeu. Apoi mi-a fost arătat că poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos — care au legătură cu ușa închisă — nu pot fi separate și că timpul ca poruncile lui Dumnezeu să strălucească în toată importanța lor și pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie încercat în ce privește adevărul Sabatului a fost atunci când ușa s-a deschis în Sfânta Sfintelor, în Sanctuarul ceresc, unde se află chivotul, în care sunt păstrate Cele Zece Porunci. Această ușă nu a fost deschisă până nu s-a sfârșit mijlocirea lui Isus în prima încăpere a Sanctuarului, în 1844. Atunci S-a ridicat Isus și a închis ușa din Locul Sfânt, a deschis ușa care ducea în Locul Preasfânt și a trecut în cea de-a doua despărțitură, unde stă acum, în fața chivotului, și unde credința lui Israel se îndreaptă acum. {ST 42.1}

Am văzut că Isus închisese ușa Primei Încăperi și că nici un om nu o poate deschide; și că El deschisese ușa care ducea în Sfânta Sfintelor și că nici un om nu o poate închide (Apocalipsa 3, 7.8) [Vezi, de asemenea, Apendicele (n. ed.)]; am mai văzut că, de când Isus a deschis ușa către Sfânta Sfintelor, unde se află chivotul, poruncile au strălucit înaintea poporului lui Dumnezeu și că aceștia

sunt puși la probă în ce privește Sabatul. {ST 42.2}

Am văzut că testul de acum legat de Sabat nu putea veni până când nu se isprăvea mijlocirea lui Isus din Sfânta și până nu trecea dincolo de cea de-a doua perdea; de aceea, creștinii care au adormit înainte ca ușa să fie deschisă către Sfânta Sfințelor, când a luat sfârșit strigătul de la miezul nopții, în cea de-a șaptea lună din 1844, și care nu au ținut adevăratul Sabat, acum se odihnesc în nădejde; căci ei nu au avut lumina și testul legat de Sabat, pe care le avem noi acum, de când a fost deschisă acea ușă. Am văzut că Satana îi ispitea în acest punct pe unii din poporul lui Dumnezeu. Întrucât atât de mulți creștini veritabili au adormit în triumful credinței și nu au păzit adevăratul Sabat, ei se îndoiau că acesta ar fi un test pentru noi acum. {ST 42.3}

Vrăjmașii adevărului prezent au încercat să deschidă ușa primei încăperi, pe care Isus a închis-o, și să închidă ușa care duce în Sfânta Sfințelor, pe care El a deschis-o în 1844, dincolo de care se află chivotul, care conține cele două table de piatră, pe care sunt scrise cu degetul lui Iehova Cele Zece Porunci. {ST 43.1}

În acest timp al sigilării, Satana folosește orice mijloc pentru a îndepărta mintea celor din poporul lui Dumnezeu de la adevărul prezent și a-i face să șovăie. Am văzut o apărătoare pe care o trăgea Dumnezeu asupra poporului Său pentru a-i proteja în timpul strâmtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și care era curat la inimă avea să fie acoperit cu apărătoarea Celui Atotputernic. {ST 43.2}

Satana știa aceasta și lucra cu mare putere pentru a ține mintea cât mai multor oameni posibil într-o stare de șovăială și nestatornicie în adevăr. Am văzut că ciocăniturile misterioase din New York și din alte locuri erau puterea lui Satana și că astfel de lucruri vor fi din ce în ce mai obișnuite, acoperite cu un veșmânt religios pentru a-i ademini pe cei amăgiți într-o stare de și mai mare siguranță și pentru a atrage mintea celor din poporul lui Dumnezeu, dacă ar fi cu puțință, către lucrurile acelea și a-i face să se îndoiască de învățăturile și puterea Duhului Sfânt [Vezi, de asemenea, Apendicele (n. ed.)]. {ST 43.3}

Am văzut că Satana lucra în multe feluri prin agenții lui. El lucra prin pastorii care au respins adevărul și au acceptat o lucrare a rătăcirii, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. În timp ce predicau sau se rugau, unii au căzut la pământ neajutorați, nu prin puterea Duhului Sfânt, ci prin puterea lui Satana, suflată asupra acestor agenți și, prin ei, asupra poporului. În timp ce predicau, se rugau sau conversau, unii care mărturiseau că sunt adventiști și respinseseră adevărul prezent, au folosit mesmerismul pentru a câștiga adepți și poporul se bucura de această influență, căci ei gândeau că este Duhul Sfânt. Ba chiar unii care folosiseră hipnoza merseseră atât de departe în întunericul și amăgirea diavolului, încât credeau că era puterea lui Dumnezeu, pe care le-o dăduse pentru a o folosi. Făcuseră ca Dumnezeu să fie ca unul asemenea lor și apreciau puterea Sa ca fiind un lucru de mică importanță. {ST 43.4}

Unii dintre acești agenți ai lui Satana afectau trupurile anumitor sfinți, ale acelor pe care nu-i puteau amăgi și îndepărta de adevăr printr-o influență satanică. O, dacă ar putea să vadă toți acest lucru așa cum mi l-a descoperit Dumnezeu mie, ca să poată cunoaște mai multe despre înșelăciunile lui Satana și să se pună în gardă! Am văzut că Satana lucra în aceste moduri pentru a-i distrage, amăgi și îndepărta pe cei din poporul lui Dumnezeu, chiar acum, în acest timp al sigilării. I-am văzut pe unii care nu stăteau neclintiți în favoarea adevărului prezent. Genunchii le tremurau și picioarele le alunecau, pentru că nu erau statorniciți în adevăr și acoperământul lui Dumnezeu nu putea fi tras deasupra lor în timp ce ei tremurau în felul acesta. {ST 44.1}

Satana își încerca toate tertipurile pentru a-i ține acolo unde erau, până avea să treacă vremea sigilării, până când apărătoarea avea să fie trasă peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără un loc în care să se adăpostească de mânia arzătoare a lui Dumnezeu, din ultimele șapte plăgi. Dumnezeu a început să tragă această apărătoare peste poporul Său și va fi în curând complet întinsă peste toți cei care urmează să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său; și lui Satana i se va îngădui să lucreze. {ST 44.2}

Am văzut că semnele și minunile misterioase și falsele reforme vor crește în număr și se vor răspândi. Reformele care mi-au fost arătate nu erau întoarceri de la rătăcire la adevăr. Îngerul care mă însoțea m-a îndemnat să mă uit după luptele sufletești pentru câștigarea celor păcătoși, așa cum

fuseseră odată. M-am uitat, dar nu le-am putut vedea; căci timpul salvării lor trecuse. [Cea care a scris aceste cuvinte nu a vrut să spună prin ele că timpul pentru salvarea tuturor păcătoșilor a trecut. Chiar în timpul în care erau scrise aceste lucruri, ea însăși lucra pentru salvarea păcătoșilor, așa cum a făcut-o neîncetat din acea vreme. {ST 45.1}

Modul în care a înțeles această chestiune, așa cum i-a fost prezentată, este oferit în următoarele paragrafe, primul publicat în 1854, iar cel de-al doilea în 1888: {ST 45.2}

„Falsele reforme care au fost amintite aici urmează să fie văzute pe scară mult mai largă. Viziunea se referă îndeosebi la aceia care au auzit și au respins lumina învățaturii advente. Ei sunt pradă unei lucrări de rătăcire. Astfel de persoane nu vor avea «luptele sufletești pentru câștigarea celor păcătoși», ca mai înainte. Întrucât au respins adventul și s-au lăsat pradă rătăcirilor lui Satana, «timpul salvării lor trecuse». Aceasta nu se referă totuși la cei care nu au auzit și, prin urmare, nu au respins învățătura despre cea de-a doua venire.” {ST 45.3}

„Este un lucru înfricoșător acela de a trata cu ușurătate adevărul care a luminat înțelegerea noastră și ne-a atins inimile. Nu putem respinge avertizările pe care ni le trimite, în mila Sa, Dumnezeu și scăpa apoi nepedepsiți. În zilele lui Noe, a fost trimisă lumii o solie din cer, iar mântuirea oamenilor a depins de modul în care au tratat acea solie. Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la neamul păcătos și ei au pierit în apele potopului. În timpul lui Avraam, îndurarea a încetat să mai stăruie pe lângă locuitorii vinovați ai Sodomei și toți, în afară de Lot, soția lui și două fiice, au fost mistuiți de focul trimis din ceruri. Așa și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a dat mărturie iudeilor necredincioși din acea generație: «Iată că vi se lasă casa pustie». Privind către zilele din urmă, aceeași putere infinită declară, în ce-i privește pe cei care «nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți» că «din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți». Când ei resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc.” (n. ed.) {ST 45.4}

Punerea la probă a credinței noastre

În această vreme de încercare avem nevoie să ne încurajăm și să ne mângâiem unii pe alții. Ispitele lui Satana sunt mai mari acum decât au fost vreodată în trecut, căci el știe că are puțină vreme și că foarte curând fiecare caz va fi hotărât, fie pentru viață, fie pentru moarte. Nu ne putem permite acum să ne scufundăm sub povara descurajării și a încercărilor. Trebuie să rămânem neclintii în toate necazurile și să ne încredem cu totul în Atotputernicul Dumnezeu al lui Iacov. Domnul mi-a arătat că harul Său ne este suficient pentru a înfrunta toate încercările noastre. Și chiar dacă ele sunt mai mari decât au fost vreodată în trecut, dacă ne vom încrede cu totul în Dumnezeu, putem birui orice ispită și ieși victorioși prin harul Său. {ST 46.1}

Dacă vom birui încercările noastre și vom obține victoria asupra ispitelor lui Satana, atunci vom suporta încercarea credinței noastre, care este mai scumpă decât aurul și vom fi mai puternici și mai bine pregătiți s-o întâmpinăm pe următoarea. Dacă însă dezarmăm și cedăm ispitelor lui Satana, vom ajunge tot mai slabi și nu vom obține nici o răsplată pentru încercarea aceea și nu vom fi atât de bine pregătiți pentru următoarea; în felul acesta, vom ajunge din ce în ce mai slabi, până când vom fi duși în robie de Satana, ajungând la discreția lui. Trebuie să avem asupra noastră întreaga armătură a lui Dumnezeu și să fim gata în orice moment pentru o confruntare cu puterile întunericului. Când ispitele și încercările vin nestăvilite peste noi, să mergem la Dumnezeu și să-I spunem în rugăciune toate chinurile noastre. El nu ne va lăsa să plecăm cu sufletul pustiu, ci ne va da har și tărie pentru a birui și pentru a zdrobi puterea vrăjmașului. O, dacă ar putea vedea toți aceste lucruri în adevărata lor lumină și ar suferi greutățile ca niște buni soldați ai lui Isus! Atunci ar înainta Israel, tare în Dumnezeu și în puterea Sa nemăsurat de mare. {ST 46.2}

Dumnezeu mi-a arătat că a dat poporului Său să bea o cupă a amărăciunii, pentru a-i curăța și lămurii. Este o înghițitură amară, iar ei o pot face încă mai amară prin cântire, plângeri și nemulțumiri. Dar cei care o primesc în felul acesta trebuie să mai soarbă o dată, căci prima nu a avut efectul dorit asupra inimii. Și dacă nici a doua nu își face lucrarea, atunci ei trebuie să mai soarbă o dată și încă o dată, până când se va vedea efectul dorit, în caz contrar, fiind nevoie să fie lăsați necurați, cu o inimă întinată. Am văzut că această cupă a amărăciunii poate fi îndulcită prin

răbdare, rezistență și rugăciune și că va avea efectul dorit asupra inimii celor care o primesc în acest mod, iar Dumnezeu va fi onorat și slăvit. Nu este un lucru mic să fii creștin, să aparții lui Dumnezeu și să fii aprobat de El. Domnul mi i-a arătat pe unii care mărturisesc adevărul prezent, ale căror vieți nu corespund cu mărturisirea lor. Ei au standardul evlaviei extrem de scăzut și sunt departe de sfințenia biblică. Unii se angajează într-o conversație deșartă și nepotrivită și alții cedează în fața ispitei de a înălța eul. Nu ne putem aștepta să ne facem poftele, să viețuim și să ne purtăm cum se poartă oamenii din lume, să avem plăcerile lor și să ne bucurăm de compania celor care sunt ai lumii pentru ca apoi să domnim cu Hristos în slavă. {ST 47.1}

Trebuie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale aici, dacă vrem să ne bucurăm de slava Sa în lumea cea nouă. Dacă vom căuta să ne atingem propriul interes, dacă vom studia cum să ne împlinim cel mai bine plăcerile, în loc de a căuta să-I fim pe plac lui Dumnezeu și să facem să înainteze cauza Sa prețioasă — care suferă — Îl vom dezónora pe Dumnezeu și lucrarea Sa pe care mărturisim că o iubim. Nu ne-a mai rămas decât puțin timp în care să lucrăm pentru Dumnezeu. Nimic nu ar trebui să fie prea scump pentru a-l jertfi în scopul salvării turmei risipite și sfâșiate a lui Isus. Cei care fac acum un legământ cu Dumnezeu prin jertfă vor fi curând strânși și duși acasă, pentru a se bucura de o răsplată bogată și a avea noua împărăție în veci de veci. {ST 47.2}

O, haideți să trăim cu totul pentru Domnul și să arătăm printr-o viață bine rânduită și o conversație evlavioasă că am fost cu Isus și suntem urmașii Săi blânzi și umili. Trebuie să lucrăm cât este încă ziuă, căci la venirea nopții întunecate a necazului și suferinței va fi prea târziu să lucrăm pentru Dumnezeu. Isus Se află în templul Său sfânt și va accepta acum jertfele noastre, rugăciunile și mărturisirile greșelilor și păcatelor noastre și va ierta toate fărădelegile lui Israel, pentru a putea fi șterse înainte ca El să iasă din Sanctuar. Când Isus părăsește Sanctuarul, cei care sunt sfinți și fără prihană se vor sfinți și vor trăi și mai departe în neprihănire; căci toate păcatele lor vor fi șterse atunci și ei vor primi sigiliul viului Dumnezeu. Dar cei care sunt nedrepti și întinați vor fi nedrepti și se vor întina și mai departe; căci atunci nu va mai fi un Mare Preot în Sanctuar, care să prezinte jertfele lor, mărturisirile și rugăciunile lor înaintea scaunului de domnie al Tatălui. De aceea, ceea ce trebuie făcut pentru a salva sufletele de apropiata furtună a mâniei trebuie să fie înfăptuit înainte ca Isus să părăsească Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. {ST 48.1}

Pentru turma cea mică

Dragi frați,

Domnul mi-a dat o viziune la 26 ianuarie 1850, pe care o voi relata. Am văzut că unii din poporul lui Dumnezeu sunt adormiți, ca într-o stare de letargie, și numai pe jumătate treji; ei nu-și dau seama de timpul pe care-l trăim și că „omul cu mătura” [Vezi visul lui William Miller, 81 (n. ed.).] a intrat și unii sunt în primejdia de a fi înlăturați. L-am rugat fierbinte pe Isus să-i salveze, să-i mai cruțe puțin timp și să-i lase să vadă primejdia teribilă în care se află, pentru a se putea pregăti înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. {ST 48.2}

Îngerul a spus: „Nimicirea vine ca o vijelie”. L-am rugat pe înger să aibă milă și să-i salveze pe cei care iubeau această lume, care erau atașați sufletește de averile lor și nu erau dispuși să se despartă de ele și să jertfească pentru a-i grăbi pe soli în calea lor să hrănească oile flămânde care piereau din lipsă de hrană spirituală. Când am văzut bietele suflete murind din lipsa adevărului prezent și pe unii care mărturiseau credința în adevăr, lăsându-i să moară prin faptul că rețineau mijloacele necesare pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, priveliștea a fost prea dureroasă și l-am rugat pe înger să o ia din fața mea. Am văzut că atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averile lor, ca în cazul tânărului care a venit la Isus (Matei 19, 16-22), ei au plecat întristați și am mai văzut cum curând urgia apelor năvălitoare va trece și le va lua tot ce au și atunci va fi prea târziu pentru a mai sacrifica bunuri pământești și pentru a mai strânge o comoară în ceruri. {ST 49.1}

L-am văzut apoi pe minunatul Răscumpărător, de o frumusețe fără seamăn; am văzut că părăsise tărâmul slavei și a venit în această lume întunecată și însingurată pentru a-Și da viața prețioasă și a muri, Cel drept pentru cei nedrepti. A suportat batjocura plină de cruzime și biciuirea, a purtat cununa împletită din spini și a asudat stropi mari de sânge în grădină, în timp ce povara păcatelor întregii lumi se afla asupra Lui. Îngerul a întrebat: „Pentru ce?” Ah, am văzut și am știut că era

pentru noi; pentru păcatele noastre suportase toate aceste lucruri, pentru ca prin sângele Său scump să ne poată răscumpăra pentru Dumnezeu! {ST 49.2}

Apoi au fost aduși din nou înaintea ochilor mei cei care nu erau dispuși să ofere bunurile acestei lumi pentru a salva sufletele care pier, trimițându-le adevărul, în timp ce Isus stă în picioare înaintea Tatălui, mijlocind pentru ei în virtutea sângelui, suferințelor și a morții Sale, și în timp ce solii lui Dumnezeu așteaptă, gata să ducă la aceștia adevărul mântuitor, pentru a putea fi sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu. Pentru unii care mărturisesc credința în adevărul prezent este greu să facă măcar și acest gest de a oferi solilor banii care sunt, practic, ai lui Dumnezeu, bani care le-au fost dați să-i administreze. {ST 49.3}

Înaintea mea a fost adusă din nou imaginea lui Isus cel suferind, a dragostei Lui atât de adânci, încât L-a făcut să-Și dea viața pentru om; de asemenea am văzut și viețile acelor care au mărturisit că-L sunt urmași, care aveau din bunurile acestei lumi, dar considerau că este un lucru prea mare să ajute lucrarea mântuirii. Îngerul a spus: „Pot astfel de oameni să intre în ceruri?” Un alt înger a răspuns: „Nu, niciodată, niciodată, niciodată! Cei care nu sunt interesați de cauza lui Dumnezeu pe pământ nu pot intona nicicând acolo sus cântarea iubirii răscumpărătoare.” Am văzut că lucrarea pe care o făcea Dumnezeu pe pământ va fi împlinită pe deplin și repede și că solii trebuie să meargă urgent în calea lor pentru a căuta oile rătăcite ale turmei. Un înger a spus: „Toți sunt solii?” Un altul a răspuns: „Nu, nu; solii lui Dumnezeu au o solie.” {ST 50.1}

Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu fusese împiedicată și dezonorată de către unii care călătoreau, deși nu aveau nici o solie de la Dumnezeu. [Vezi Apendice (n. ed.)] Asemenea oameni vor fi nevoiți să-I dea socoteală lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care l-au folosit pentru călătoria pe care nu era de datoria lor să o facă, pentru că acei bani ar fi putut ajuta cauza lui Dumnezeu; și pentru că au flămânzit și murit suflete din lipsa hranei spirituale care le-ar fi putut fi dată de solii aleși și chemați ai lui Dumnezeu, dacă aceștia ar fi avut mijloacele materiale. Am văzut că aceia care au puterea de a lucra cu mâinile lor și pot ajuta la sprijinirea cauzei sunt la fel de răspunzători pentru tăria lor fizică, așa cum sunt răspunzători alții pentru averile lor. {ST 50.2}

Zguduirea cea mare a început și va continua și vor fi azvârliți toți cei ce nu sunt dispuși să ocupe o poziție fermă, curajoasă, pentru adevăr și să jertfească pentru Dumnezeu și cauza Sa. Îngerul a spus: „Credeți că va fi silit cineva să jertfească? Nu, nu. Trebuie să fie un dar de bună voie. Este nevoie de tot ce ai ca să cumperi țarina.” Am strigat către Dumnezeu să-i cruce pe cei din poporul Său, dintre care unii ajungeau neputincioși și mureau. Apoi am văzut că judecățile Celui Atotputernic veneau cu repeziciune și l-am rugat pe înger să le vorbească oamenilor în limba sa. El a spus: „Toate tunetele și fulgerele de pe muntele Sinai nu-i va mișca pe aceia care nu se lasă mișcați de adevărurile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, și nici solia unui înger nu-i va trezi”. {ST 50.3}

Am privit apoi splendoarea lui Isus. Haina Lui era mai albă decât albul cel mai pur. Nici o limbă nu poate descrie slava și demnitatea Sa. Toți cei ce țin poruncile lui Dumnezeu vor intra pe porți în cetate și vor avea dreptul să mănânce din pomul vieții, fiind mereu în prezența unui Isus minunat, al cărui chip strălucește mai tare decât soarele la amiază. {ST 51.1}

Am fost îndrumată să mă uit la Adam și Eva în Eden. Ei au luat din pomul oprit și au fost alungați din grădină și apoi sabia de foc a fost pusă în jurul pomului vieții, pentru ca ei să nu ia din fructele lui și să fie niște păcătoși nemuritori. Pomul vieții urma să asigure nemurirea. L-am auzit pe un înger întrebând: „Este cineva din familia lui Adam care a trecut de sabia de foc și a luat din pomul vieții?” Am auzit răspunsul dat de un alt înger: „Nici unul din familia lui Adam nu a trecut de acea sabie de foc pentru a mânca din pom; de aceea nu există nici un păcătos nemuritor. Sufletul care păcătuiește va muri de o moarte veșnică — o moarte care va ține veșnic, în care nu există nădejdea unei învieri; și atunci mânia lui Dumnezeu se va stinge.” {ST 51.2}

Sfinții se vor odihni în Cetatea cea Sfântă și vor domni ca regi și preoți timp de o mie de ani; apoi, Isus va coborî împreună cu sfinții pe Muntele Măslinilor, iar muntele se va disciplina în două și va deveni o câmpie întinsă, pe care va fi așezat Paradisul lui Dumnezeu. Restul pământului nu va fi curățat până nu se vor sfârși cei o mie de ani, când sunt înviați cei răi și se adună în jurul cetății. Picioarele celor nelegiuți nu vor întina niciodată pământul făcut nou. Din cer de la Dumnezeu va cădea foc și îi va mistui — îi va arde cu totul, și rădăcină, și ramură. Satana este rădăcina, iar copiii

săi sunt ramurile. Același foc care îi va mistui pe cei răi va curăți și pământul. {ST 51.3}

Ultimele plăgi și judecata

La conferința generală a celor care cred în adevărul prezent, ținută la Sutton, Vers.mont, în septembrie 1850, mi-a fost arătat că ultimele șapte plăgi vor fi turnate după ce Isus părăsește Sanctuarul. Îngerul a spus: „Mânia lui Dumnezeu și a Mielului este cea care provoacă distrugerile sau moartea celor răi. La auzirea glasului lui Dumnezeu, sfinții vor fi puternici și redutabili ca o armată sub steagurile ei, dar ei nu vor împlini atunci judecata scrisă. Executarea sentinței va fi la încheierea celor o mie de ani.” {ST 52.1}

După ce sfinții sunt îmbrăcați în nemurire și ridicați în văzduh pentru a fi cu Isus, după ce-și primesc harpele, hainele și cununile și intră în cetate, Isus și sfinții se așează în vederea judecății. Sunt deschise cărțile — cartea vieții și cartea morții. Cartea vieții conține faptele bune ale sfinților, iar cea a morții cuprinde faptele rele ale celor nelegiuți. Aceste cărți sunt comparate cu cartea statutară, Biblia, și oamenii sunt judecați după aceasta. Sfinții, în perfectă armonie cu Isus, declară verdictul asupra morților celor răi. „Privește”, a spus îngerul, „în armonie cu Isus, sfinții participă la judecată și îi cântăresc pe cei răi în funcție de faptele pe care le-au comis în trup, iar ceea ce trebuie să primească aceștia la executarea sentinței este așezat în dreptul numelor lor.” Am văzut că aceasta era lucrarea sfinților, împreună cu Isus, în timpul celor o mie de ani în Cetatea cea Sfântă, înainte ca aceasta să coboare spre pământ. Apoi, la încheierea celor o mie de ani, Isus, cu îngerii și toți sfinții, părăsesc Cetatea cea Sfântă; și, în timp ce coboară spre pământ împreună cu ei, cei răi sunt înviați și apoi, chiar cei „ce l-au străpuns”, înviați și ei, Îl vor zări de departe în toată slava Sa, avându-i cu Sine pe îngeri și pe sfinți, și se vor jeli amar din pricina Lui. Ei vor vedea semnele lăsate de cuie în mâinile și picioarele Sale și pe acela din coasta Sa, locul în care au înfipt lancea. Semnele lăsate de cuie și de suliță vor fi atunci slava Sa. La încheierea celor o mie de ani Isus va sta pe Muntele Măslinilor, iar muntele se va despica în două și va deveni o câmpie întinsă. Cei care fug în acea vreme sunt cei răi, care tocmai au fost readuși la viață. Atunci, Cetatea cea Sfântă coboară și se așază pe câmpie. Satana îi umple atunci pe cei nelegiuți cu spiritul lui. Îi face să creadă că trupele din cetate sunt neînsemnat de mici și că oștirea lui este mare, că pot să-i biruie pe sfinți și să cucerească cetatea. {ST 52.2}

În timp ce Satana își strângea armatele, sfinții erau în cetate, contemplând frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, călăuzindu-i. Dintr-o dată, încântătorul nostru Mântuitor a dispărut din mijlocul nostru; dar I-am auzit în curând glasul minunat: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Ne-am adunat în jurul lui Isus și, chiar în timp ce închidea porțile cetății, blestemul era rostit asupra celor răi. Porțile au fost închise. Apoi, sfinții și-au folosit aripile și au urcat pe zidurile care înconjurau cetatea. Isus Se afla și El cu ei; Coroana Sa era strălucitoare și măreață. {ST 53.1}

Era un grup de șapte coroane, aflate una într-alta. Cele ale sfinților erau din aurul cel mai curat și împodobite cu stele. Fețele celor sfinți străluceau de slavă, căci erau preschimbați întocmai după chipul lui Isus; iar când aceștia s-au înălțat și au urcat cu toții către partea de sus a cetății, am rămas extaziată înaintea acelei priveliști. {ST 54.1}

Apoi cei nelegiuți au văzut ceea ce pierduseră; asupra lor a fost suflat foc de la Dumnezeu și au fost mistuiți. Aceasta a fost executarea judecății. Cei răi au primit atunci ceea ce sfinții, în timpul celor o mie de ani, la unison cu Isus, stabiliseră ca ei să primească. Același foc de la Dumnezeu care i-a mistuit pe cei răi a purificat întregul pământ. Munții cei zdrențuiți și sfărâmați s-au topit de căldura arzătoare și, de asemenea, atmosfera și toate resturile au fost mistuite ca miriștea. Atunci moștenirea noastră s-a deschis înaintea noastră, slăvită și strălucitoare, și noi am moștenit întregul pământ făcut nou. Am strigat cu toții: „Slavă; Aleluia!” {ST 54.2}

Sfârșitul celor 2300 de zile

Am văzut un tron și pe el stăteau Tatăl și Fiul. Am privit la fața lui Isus și I-am admirat minunata-I persoană. Persoana Tatălui nu o puteam privi, căci era acoperită de un nor de slavă. L-am întrebat pe Isus dacă Tatăl Său avea o formă ca a Sa. Mi-a răspuns că da, dar că eu nu o puteam privi, întrucât, a zis El, „dacă vei privi o singură dată slava Sa, vei înceta să exiști”. Înaintea tronului, am

văzut poporul advent — biserica și lumea. Am observat două grupuri, unul plecat înaintea tronului, profund preocupat, în timp ce ceilalți stăteau în picioare nepăsători și lipsiți de interes. Cei care erau plecați înaintea tronului își prezentau rugăciunile și priveau către Isus; apoi El privea către Tatăl Său și părea că Se roagă Lui. O lumină ieșea de la Tatăl și se îndrepta către Fiul, iar de la Fiul către grupul care se ruga. Apoi am văzut o lumină nespus de puternică, ieșind de la Tatăl și venind către Fiul, iar de la Fiul unduindu-se peste poporul aflat înaintea tronului. Puțini însă primeau această lumină măreață. Mulți au ieșit de sub ea și i s-au împotrivit de îndată; alții erau nepăsători și nu apreciau lumina, iar aceasta s-a îndepărtat de la ei. Unii o îndrăgeau, mergeau și îngenuncheau alături de grupul cel mic care se ruga. Toți din acest grup primiseră lumina și se bucuraseră de ea, iar fețele le străluceau de slava ei. {ST 54.3}

L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe scaunul de domnie (vezi pagina 92), mergând cu un car de foc în Sfânta Sfintelor, dincolo de cea de-a doua despărțitură și așezându-Se. Apoi, Isus S-a ridicat de pe tron și cei mai mulți dintre cei care erau aplecați s-au ridicat împreună cu El. Din momentul în care S-a ridicat, nu am văzut nici o rază de lumină căzând de la Isus peste mulțimea nepăsătoare, și aceasta a fost lăsată în întuneric total. Cei care s-au ridicat o dată cu Isus și-au păstrat privirile ațintite asupra Sa când a părăsit tronul și i-a condus o mică bucată de drum. Apoi, Și-a ridicat brațul drept și L-am auzit spunând cu glasul Său încântător: „Așteptați aici; Mă duc la Tatăl Meu să primesc Împărăția; păstrați-vă veșmintele nepătate, iar Eu mă voi întoarce după puțină vreme de la nuntă și vă voi primi”. Apoi un car de foc, cu roțile ca văpăile de foc, înconjurat de îngeri, a venit acolo unde Se afla Isus. A pășit în car și a fost purtat în Sfânta Sfintelor, unde ședea Tatăl. Acolo L-am privit pe Isus, un impunător Mare Preot, stând în picioare înaintea Tatălui. Pe tivul veșmântului Său erau un clopoțel și o rodie, un clopoțel și o rodie. Cei care Se ridicaseră împreună cu Isus își trimiteau către El credința, în Sfânta Sfintelor, și se rugau: „Tatăl meu, dă-Mi Duhul Tău”. Apoi, Isus sufla asupra lor Duhul Sfânt. În suflarea aceea era lumină, putere și multă iubire, bucurie și pace. {ST 55.1}

M-am întors să mă uit la grupul celor care stăteau încă aplecați înaintea tronului; nu știau că Isus îl părăsise. Satana părea să fie lângă tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind în sus către tron și rugându-se: „Tată, dă-ne Duhul Tău”. Satana sufla atunci asupra lor o înrăurire nesfântă; era în aceasta lumină și multă putere, dar nu exista iubire delicată, bucurie și pace. Scopul lui Satana era de a-i păstra în starea de amăgire, de a-i trage înapoi și de a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu. {ST 56.1}

Datoria, având în vedere timpul de strâmtorare

Domnul mi-a arătat în mod repetat că este contrar Bibliei să ne luăm orice măsură pentru asigurarea nevoilor noastre vremelnice în timpul strâmtorii. Am văzut că, dacă sfinții și-ar face provizii alimentare sau ar avea hrană în câmp, în timpul de strâmtorare, când sabia, foametea și boala cutreieră țara, acestea le vor fi luate de mâini violente și străinii vor culege roadele din câmpurile lor. Atunci va fi timpul să ne încredem cu totul în Dumnezeu, și El ne va sprijini. Am văzut că ne vor fi asigurate pâinea și apa în acel timp și că nu vom duce lipsă și nu vom flămânzi; căci Dumnezeu poate să ne întindă o masă în pustie. Dacă va fi nevoie, va trimite corbi să ne hrănească, așa cum a făcut-o pentru a-l hrăni pe Ilie, sau va face să plouă cu mană din cer, așa cum a făcut-o pentru israeliți. {ST 56.2}

Casele și pământurile nu le vor fi de nici un folos sfinților în vremea de strâmtorare, căci ei vor fi nevoiți să fugă atunci din fața mulțimilor înfuriate, iar în vremea aceea nu mai pot dispune de averile lor pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se dezlipească, înainte de sosirea timpului de strâmtorare, de orice lucru care i-ar împovăra și să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Dacă ei își țin averea pe altar și Îi cer cu sinceritate lui Dumnezeu să le descopere care le este datoria, Domnul îi va învăța când să și-o lichideze. Atunci ei vor fi liberi în timpul necazului celui mare și nu vor exista nici un fel de poveri care să-i tragă în jos. {ST 56.3}

Am văzut că, dacă vreunii se agățau de avere și nu-L întrebau pe Domnul care este datoria lor, El nu le făcea cunoscută datoria și li se îngăduia să-și păstreze averea, iar în timpul de strâmtorare aceasta venea ca un munte asupra lor pentru a-i zdrobi și ei încercau să scape de ea, dar nu puteau. I-am

auzit pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea lăncezea, cei din poporul lui Dumnezeu mureau flămânzind după adevăr, iar noi nu am făcut nici un efort pentru a acoperi lipsa aceasta; acum averea noastră nu este de nici un folos. O, dacă ne-am fi dispensat de ea și ne-am fi strâns o comoară în cer!” Am văzut că o jertfă nu sporea, ci descreștea și era mistuită. Am văzut, de asemenea, că Dumnezeu nu ceruse tuturor celor din poporul Său să scape de averile lor în același timp; dacă doreau însă să primească învățătură, El îi învăța, într-un timp de nevoie, când să vândă și cât să vândă. Unora li s-a cerut în timpurile trecute să se folosească de averile lor pentru a sprijini cauza adventă, în timp ce altora li s-a îngăduit să și le păstreze pe ale lor până la o vreme de nevoie. Atunci, după cum o cere cauza, datoria lor este să vândă. {ST 57.1}

Am văzut că solia „vindeți ce aveți și dați milostenie” nu a fost dată de către unii în lumina ei clară, iar scopul cuvintelor Mântuitorului nostru nu a fost prezentat cu claritate. Obiectivul urmărit prin faptul de a vinde nu este acela de a da celor ce sunt în stare să lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să-i întreții și să hrănești lenevia în cei care sunt capabili să muncească. Unii au fost perseverenți în participarea la toate întâlnirile nu pentru a-I da slavă lui Dumnezeu, ci pentru „pâine și pește”. Ar fi fost mult mai bine pentru unii ca aceștia să stea acasă și să lucreze cu mâinile lor, „orice lucru bun”, pentru a acoperi nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat pentru sprijinirea cauzei prețioase a adevărului prezent. Acum este momentul de a strânge comori în cer și de a ne pune inimile în rânduială, pregătite pentru vremea de strâmtorare. Numai cei care au mâini curate și inimi pure vor rămâne în picioare în acel timp al încercării. Acum este momentul ca Legea lui Dumnezeu să fie în mintea noastră, pe frunțile noastre și scrisă în inimile noastre. {ST 57.2}

Domnul mi-a arătat primejdia de a îngădui ca mintea noastră să se umple de gânduri și griji lumești. Am observat că unele minți sunt îndepărtate de adevărul prezent și de iubirea față de Sfânta Biblie prin citirea unor cărți incitante; alții se umplu de nedumeriri și de grija pentru ceea ce vor mânca, bea și îmbrăca. Unii socotesc venirea Domnului cândva într-un viitor foarte îndepărtat. Timpul s-a prelungit cu câțiva ani mai mult decât s-au așteptat ei; din acest motiv, ei cred că se va mai prelungi cu ceva ani, și în acest fel mințile lor sunt distrase de la adevărul prezent și orientate către lume. Am văzut o mare primejdie în aceste lucruri; căci dacă mintea este umplută cu alte lucruri, adevărul prezent este izgonit și pe frunțile noastre nu se mai găsește nici un loc pentru sigiliul viului Dumnezeu. Am văzut că timpul pe care trebuia să-l mai petreacă Isus în Sfânta Sfintelor era aproape de sfârșit și că timpul nu se mai poate prelungi decât încă foarte puțin. Timpul de răgaz, atât cât avem, ar trebui folosit pentru cercetarea Bibliei, după care vom fi judecați în ziua de pe urmă. {ST 58.1}

Frații și surorile mele dragi, poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie necurmat în mintea voastră și să scoată afară gândurile și grijile lumești. Ele să fie subiectul vostru de meditație și când mergeți la culcare, și când vă treziți. Trăiți și acționați având ca unic considerent venirea Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt și se va termina în curând. Acum când cei patru îngeri țin cele patru vânturi este momentul să întărim chemarea și alegerea noastră. {ST 58.2}

„Ciocăniturile misterioase”

La 24 august 1850 am văzut că „ciocăniturile misterioase” erau puterea lui Satana; unele erau direct de la el, iar altele, indirecte, prin agenții lui, dar toate își aveau obârșia în Satana. Era lucrarea lui, pe care el o împlinea în moduri diferite; cu toate acestea, mulți din biserici și din lume erau într-un întuneric atât de adânc, încât credeau și susțineau că aceasta era puterea lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? Să meargă oare cei vii la cei morți pentru a căpăta cunoaștere? Cei morți nu știu nimic. Pentru a afla despre Dumnezeu mergeți voi la cei morți? Ei s-au îndepărtat de Dumnezeul cel viu pentru a vorbi cu cei morți, care nu știu nimic.” {ST 59.1}

Am văzut că, în curând, va fi considerat blasfemie să vorbești împotriva ciocăniturilor și că acestea se vor răspândi din ce în ce mai mult, că puterea lui Satana va crește și că unii dintre urmașii lui devotați vor avea puterea de a înfăptui minuni și chiar de a face să se coboare foc din cer înaintea oamenilor. Am văzut că, prin ciocănituri și mesmerism, acești magicieni moderni vor explica toate minunile înfăptuite de Domnul nostru Isus Hristos și că mulți vor crede că toate lucrările cele mari

pe care le-a făcut Fiul lui Dumnezeu pe când era pe acest pământ au fost aduse la împlinire prin aceeași putere. [Când a fost dată această viziune, spiritismul abia apăruse și era slab; nu existau decât câțiva mediumi. Din acel timp, el s-a răspândit în toată lumea, iar susținătorii lui se numără cu milioanele. Ca un lucru de ordin general, spirițiștii au negat Biblia și au luat în răs creștinismul. Când și când, diferite persoane au deplâns și au protestat împotriva acestui lucru, dar erau atât de puțini încât nimeni nu le-a acordat vreo atenție. Acum spirițiștii își schimbă metoda de lucru și mulți își spun „creștini spirițiști”, declarând că ignorarea religiei nu este un lucru bun și afirmând că ei au adevărata credință creștină. Ținând, de asemenea, minte faptul că mulți slujitori de seamă ai Evangheliei agreează spiritismul, vedem acum deschisă calea pentru împlinirea acestei profeții, date în 1850. Citește și remarcile autoarei, la 86 (n. ed.)] Mi-a fost arătat timpul lui Moise și am văzut semnele și minunile pe care le-a împlinit Dumnezeu prin el înaintea lui Faraon, dintre care majoritatea au fost imitate de magicienii Egiptului; și că, exact înainte de izbăvirea finală a sfinților, Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său, iar acestor magicieni moderni li se va îngădui să imite lucrarea lui Dumnezeu. {ST 59.2}

Acel timp va veni curând și va trebui să ne prindem cu tărie de brațul puternic al lui Iehova; căci toate aceste semne mari și minuni nemaivăzute ale diavolului au scopul de a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu și de a-i birui. Mintea noastră trebuie să fie fixată asupra lui Dumnezeu și nu trebuie să ne temem de teama celor răi, adică, să ne temem de ceea ce se tem ei și să adorăm ceea ce adoră ei, ci să fim curajoși și îndrăzneți pentru adevăr. Dacă ne-ar putea fi deschiși ochii, am vedea siluetele îngerilor răi în jurul nostru, străduindu-se să inventeze vreo modalitate nouă de a ne necăji și distruge. Și am vedea, de asemenea, îngeri ai lui Dumnezeu păzindu-ne de puterea lor; căci ochiul atent al lui Dumnezeu veghează întotdeauna pentru binele lui Israel și El Își va proteja și salva poporul, dacă ei își vor pune încrederea în El. Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă. {ST 60.1}

Îngerul a spus: „Adu-ți aminte, te afli pe un teren vrăjit”. Am văzut că trebuie să veghem și să avem asupra noastră întreaga armătură, să luăm scutul credinței și atunci vom putea să rămânem în picioare, iar săgețile arzătoare ale celor răi nu ne vor putea vătăma. {ST 60.2}

Mesagerii

[Vezi Apendice (n. ed.)]

Domnul mi-a oferit adesea o imagine a situației și nevoilor mărgăritarelor risipite, care nu au ajuns încă la lumina adevărului prezent și mi-a arătat că solii ar trebui să-și croiască un drum în cea mai mare grabă către aceștia, pentru a le da lumina. Mulți, aflați pretutindeni în jurul nostru, nu au nevoie decât să li se îndepărteze prejudecățile și să le fie puse înainte dovezile din Cuvânt ale poziției noastre actuale și ei vor primi cu bucurie adevărul prezent. Solii trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea socoteală. Viața lor trebuie să fie plină de trudă și de chin sufletesc, în timp ce asupra lor apasă greutatea scumpei, dar ades prejudiciatei cauze a lui Hristos. Ei vor trebui să lase deoparte confortul și interesele lumești și să-și stabilească drept prim obiectiv faptul de a face tot ce le stă în putere pentru înaintarea cauzei adevărului prezent și salvarea sufletelor care pier. {ST 61.1}

Vor avea și o răsplată bogată. În cununile bucuriei lor, cei care sunt salvați de ei și, în final, mântuiți vor străluci ca stelele în veci de veci. Și, în toată veșnicia, ei se vor bucura de satisfacția de a fi făcut ceea ce au putut pentru prezentarea adevărului în curăția și frumusețea lui, astfel încât sufletele s-au îndrăgostit de el, au fost sfințite prin el și s-au folosit de privilegiul inestimabil de a fi făcuți bogați, de a fi spălați în sângele Mielului și răscumpărați pentru Dumnezeu. {ST 61.2}

Am văzut că păstorii ar trebui să-i consulte pe cei în care au motive să se încreadă, cei care au participat la toate soliile și sunt neclintiți în tot adevărul prezent — aceasta înainte de a susține noi puncte importante despre care cred că sunt sprijinite de Biblie. Atunci păstorii vor fi într-o desăvârșită unire, și unitatea dintre păstori va fi simțită de biserică. Am văzut că o astfel de cale va împiedica dezbinări nefericite și atunci nu va fi nici o primejdie ca turma prețioasă să fie despărțită și oile împrăștiate, fără păstor. {ST 61.3}

Am văzut totodată că Dumnezeu avea soli pe care ar fi vrut să-i folosească în cauza Sa, dar care nu erau pregătiți. Erau prea ușuratici și superficiali pentru a exercita o influență bună asupra turmei și

nu simțeau povara cauzei și valoarea sufletelor așa cum trebuie să simtă solii lui Dumnezeu pentru a avea rezultate bune. Îngerul a spus: „Fiți curați, voi care purtați vasele Domnului, fiți curați, voi care purtați vasele Domnului”. Ei nu pot face decât puțin bine, dacă nu sunt cu totul predați lui Dumnezeu și nu simt importanța și solemnitatea ultimei solii de har, care este dată acum turmei risipite. Unii, care nu sunt chemați de Dumnezeu, sunt foarte dispuși să meargă cu solia. Dacă însă ar simți greutatea cauzei și responsabilitățile unei asemenea poziții, vor simți nevoia de a se da înapoi și de a zice împreună cu apostolul: „Cine este potrivit pentru aceste lucruri?” Un motiv pentru care sunt atât de dornici să meargă este acela că Dumnezeu nu a pus asupra lor greutatea cauzei. Nu toți cei care au vestit prima și cea de-a doua solie îngerească urmează s-o vestească pe cea de-a treia, nici chiar după ce o îmbrățișează cu totul, căci unii s-au aflat în atâtea rătăcirii și amăgiri, încât nu vor putea decât cel mult să-și salveze propriile suflete, iar dacă își asumă răspunderea de a-i călăuzi pe alții, vor fi exact mijloacele prin care li se va provoca acestora prăbușirea. Dar am văzut că unii, care fuseseră mai înainte peste măsură de adânciți în fanatism, erau primii care alergau acum, înainte să-i trimită Dumnezeu, înainte de a fi curățiți de rătăcirile din trecut; ei hrăneau turma lui Dumnezeu cu rătăcirii amestecate cu adevăr și, dacă erau lăsați să meargă mai departe, turma se îmbolnăvea și urmau tulburările și moartea. Am văzut că aceștia trebuia să fie cernuți din nou și din nou, până când erau eliberați de toate rătăcirile pe care le credeau, în caz contrar, ei neputând niciodată să intre în Împărăție. Solii nu ar putea avea aceeași încredere, în judecata și discernământul persoanelor care au susținut rătăcirii și au fost cuprinși de fanatism, pe care ar avea-o în cei care au fost în adevăr și nu în greșeli grosolane. De asemenea, mulți sunt prea repede dispuși să-i trimită în câmpul misionar pe unii care abia au mărturisit credința în adevărul prezent, care au mult de învățat și de făcut înainte de a fi ei înșiși drepecți înaintea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de faptul de a le arăta altora calea. {ST 62.1}

Am văzut necesitatea ca în special solii să vegheze și să oprească orice urmă de fanatism, ori unde l-ar vedea ridicându-se. Satana forțază intrarea din toate părțile și, dacă nu ne păzim de el, dacă nu avem ochii deschiși pentru a-i vedea șiretlicurile și capcanele și dacă nu vom avea asupra noastră întreaga armătură a lui Dumnezeu, săgețile de foc ale celor răi ne vor atinge. Există multe adevăruri prețioase în Cuvântul lui Dumnezeu, dar turma are nevoie acum de „adevărul prezent”. Am văzut primejdia ca solii să fugă de punctele importante ale adevărului prezent și să se ocupe de subiecte care nu sunt menite să aducă unitate în turmă și să sfințească sufletul. Satana se va folosi aici de orice avantaj posibil pentru a aduce vătămare cauzei. {ST 63.1}

Însă astfel de subiecte, cum ar fi Sanctuarul, studiat în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt foarte potrivite pentru a explica mișcarea adventă care a trecut și a arăta care este poziția noastră prezentă, a întări credința celor care se îndoiesc și de a oferi siguranța unui viitor glorios. Am văzut în mod repetat că acestea erau subiectele principale de care ar trebui să se ocupe solii. {ST 63.2}

Dacă solii aleși ai lui Dumnezeu ar aștepta până când toate obstacolele ar fi îndepărtate din calea lor, mulți nu s-ar duce niciodată să caute oile rătăcite. Satana le va pune înainte multe obiecții pentru a-i opri de la împlinirea datoriei. Dar ei va trebui să iasă prin credință, punându-și încrederea în Acela care i-a chemat în lucrarea Sa, și El va deschide calea înaintea lor în măsura în care va fi pentru binele lor și slava Sa. Isus, marele Învățător și Model, nu a avut unde să-și așeze capul. Viața Sa a fost o viață de trudă, întristare și suferință; apoi S-a dat pe Sine pentru noi. Cei care, în locul lui Hristos, imploră suflete să se împace cu Dumnezeu și care nădăjduiesc să domnească împreună cu Hristos în slavă trebuie să se aștepte să fie părtași la suferințele Sale aici. „Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.” Psalmii 126, 5.6 {ST 63.3}

Semnul fiarei

Într-o viziune dată la 27 iunie 1850, îngerul care mă însoțea a spus: „Timpul este aproape sfârșit. Reflectați voi chipul minunat al lui Isus, așa cum ar trebui?” Apoi atenția mi-a fost îndreptată către pământ și am văzut că va trebui să aibă loc o pregătire între cei care au îmbrățișat în ultima vreme solia celui de-al treilea înger. Îngerul a spus: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Va trebui să muriți față de lume cum nu ați mai murit vreodată.” Am văzut că era o mare lucrare de făcut pentru

ei și numai o scurtă vreme în care să se înfăptuiască aceasta. {ST 64.1}

Apoi, am văzut că cele șapte plăgi de pe urmă aveau să fie curând revărsate peste cei care nu aveau adăpost; cu toate acestea, lumea nu le privea altfel decât ar fi privit picăturile de ploaie care ar fi urmat să cadă. Am fost apoi întărită să pot suporta priveliștea îngrozitoare a celor șapte plăgi, mânia lui Dumnezeu. Am văzut că mânia Sa era teribilă și înspăimântătoare și că, dacă Și-ar fi întins mâna sau Și-ar fi ridicat-o, în mânia Sa, locuitorii lumii ar ajunge ca și cum n-ar fi existat vreodată sau ar suferi de molime ucigătoare care ar veni asupra lor, și nu ar găsi nicăieri izbăvire, ci ar fi nimiciți de acestea. M-a cuprins groaza și am căzut cu fața în jos înaintea îngerului și l-am rugat din suflet să îndepărteze priveliștea aceea, să o ascundă privirilor mele, căci era insuportabilă. Atunci mi-am dat seama, ca niciodată înainte, de importanța faptului de a cerceta cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ști cum se poate scăpa de plăgile despre care Cuvântul declară că vor cădea asupra tuturor celor nesfinți, care se vor închina fiarei și chipului ei și vor primi semnul ei pe frunte sau pe mână. Era un lucru uluitor pentru mine, că oamenii puteau călca Legea lui Dumnezeu și călca în picioare Sabatul Său sfânt, când împotriva lor stăteau asemenea avertizări și amenințări. {ST 64.2}

Papa a schimbat ziua de odihnă dintr-a șaptea în prima zi a săptămânii. El s-a gândit să schimbe chiar porunca dată pentru a-l face pe om să-și aducă aminte de Creatorul său. S-a gândit să schimbe cea mai mare poruncă din Decalog și să se facă astfel egalul lui Dumnezeu sau chiar să se înalțe mai presus de Dumnezeu. Domnul nu Se schimbă, prin urmare Legea Sa este imuabilă; dar papa s-a înălțat pe sine deasupra lui Dumnezeu, căutând să schimbe preceptele Sale eterne care reglementează sfințenia, dreptatea și bunătatea. El a călcat în picioare ziua sfințită a lui Dumnezeu și, cu de la sine putere, a pus în locul ei una din cele șase zile lucrătoare. Întreaga națiune a urmat fiara și oamenii Îl jefuiesc în fiecare săptămână pe Dumnezeu de timpul Său sfânt. Papa a făcut o breșă în Legea sfântă a lui Dumnezeu, dar am văzut că venise pe deplin timpul ca această spărtură să fie reparată de cei din poporul lui Dumnezeu și să zidească iarăși pe dărâmurile de mai înainte. {ST 65.1}

M-am rugat înaintea îngerului ca Dumnezeu să-i salveze pe cei din poporul Său care se rătăciseră, să-i salveze de dragul îndurării Sale. Când plăgile vor începe să cadă, cei care continuă să calce Sabatul sfânt nu-și vor mai deschide gura pentru a aduce acele scuze pe care le născocesc acum pentru a scăpa de datoria de a-l păzi. Gurile le vor fi închise în timpul căderii plăgilor, iar marele Dătător al Legii va cere să se facă dreptate cu cei care au luat în râs Legea Sa sfântă și au numit-o „un blestem pentru om”, „mizeră” și „schimbătoare”. Când astfel de oameni simt strânsimea de fier a acestei Legi, aceste expresii vor apărea înaintea lor scrise cu litere de foc și își vor da seama atunci de păcatul de a lua în râs acea Lege pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește „sfântă, dreaptă și bună”. {ST 65.2}

Apoi mi-a fost îndreptată atenția către slava cerului, către comoara strânsă pentru cei credincioși. Totul era strălucitor și încântător. Îngerii începeau să cânte o cântare minunată, apoi încetau să cânte și își scoteau cununile de pe cap și le aruncau sclipitoare la picioarele lui Isus și strigau cu glasuri melodioase: „Slavă, Aleluia!” M-am alăturat cântecelor lor de laudă și cinste, adresate Mielului, și de fiecare dată când îmi deschideam gura pentru a-L lauda, aveam un simțământ inexprimabil provocat de slava care mă înconjură. Era încă și mai mult, o greutate nespuse de mare și veșnică de slavă. Îngerul a spus: „Mica rămășiță a celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, care păzesc poruncile Lui și sunt credincioși până la sfârșit se vor bucura de această slavă, vor fi mereu în prezența lui Isus și vor cânta în compania îngerilor sfinți”. {ST 66.1}

Apoi, privirile mi-au fost întoarse de la slavă și mi-a fost arătată rămășița de pe pământ. Îngerul li s-a adresat: „Veți putea evita voi ultimele șapte plăgi? Veți merge voi în slavă și vă veți bucura de tot ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc și sunt gata să sufere de dragul Lui? Dacă este așa, trebuie să muriți pentru a putea trăi. Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă. Pregătirea voastră trebuie să fie mai profundă decât cea pe care o faceți acum, căci vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și-i va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Jertfiți totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul lui — eul, averea, totul ca o jertfă vie. Va fi nevoie de tot ce aveți pentru a intra în slavă. Strângeți-vă o comoară în ceruri, o comoară pe care hoții nu pot s-o fure și nici rugina s-o strice. Trebuie să fiți părtași cu Hristos la suferințele Lui aici,

dacă vreți să fiți părtași cu El la slava Sa în lumea cea nouă.” {ST 66.2}

Cerul va fi nespus de ieftin, dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul în tot drumul nostru, să murim zilnic față de el, să lăsăm ca să iasă la iveală numai Isus și să ținem necurmat slava Sa înaintea ochilor. Am văzut că aceia care au îmbrățișat în ultima vreme adevărul va trebui să știe ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos, că vor avea de trecut prin încercări care vor fi dureroase și tăioase pentru ca ei să poată fi curățiți și învredniciți, prin suferință, să primească sigiliul viului Dumnezeu, să treacă prin timpul necazului celui mare, să-L vadă pe Împărat în frumusețea Sa și să stea în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor curați, sfinți. {ST 67.1}

Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și am văzut apoi cât de mult suferise Isus pentru a dobândi pentru noi o moștenire atât de bogată, m-am rugat să putem fi botezați în suferințele lui Hristos, ca să nu ne dăm înapoi în fața încercărilor, ci să le suportăm cu răbdare și bucurie, știind ce a suferit Isus pentru ca noi să putem fi îmbogățiți prin sărăcia și suferințele Sale. Îngerul a spus: „Tăgăduiți-vă eul; trebuie să faceți pași rapizi”. Unii din noi au avut timpul să primească adevărul și să înainteze pas cu pas, și fiecare pas pe care l-am făcut ne-a dat puterea să-l facem pe următorul. Timpul este însă acum pe sfârșite și ceea ce ne-a luat nouă ani de zile să învățăm ei vor fi nevoiți să învețe în câteva luni. Vor avea, de asemenea, să se dezvețe de multe alte lucruri și multe să le învețe din nou. Cei care vor să nu primească semnul fiarei și chipul ei când va fi aprobat decretul, trebuie să ia acum hotărârea de a spune: Nu, nu vom accepta instituția fiarei. {ST 67.2}

Orbii care îi conduc pe orbi

Am văzut cum lucrau călăuzele oarbe pentru a face sufletele la fel de oarbe ca și ele, nedându-și decât vag seama ce va veni asupra lor. Ei se înalță împotriva adevărului, iar când acesta triumfă, mulți care i-au privit pe aceștia ca fiind oameni ai lui Dumnezeu și au căutat la ei după lumină sunt tulburați. Ei îi întreabă pe acești conducători despre Sabat și aceștia, având ca obiectiv să scape de porunca a patra, le vor răspunde în consecință. Am văzut că nu se acționa în virtutea unei onestități reale când se luau diferitele poziții împotriva Sabatului. Obiectivul principal este de a se ocoli Sabatul Domnului și de a se păzi o altă zi, alta decât cea sfințită și binecuvântată de Iehova. Dacă ei sunt nevoiți să renunțe la o poziție, îmbrățișează una contrară, chiar pe aceea pe care o declaraseră înainte ca fiind eronată. {ST 68.1}

Poporul lui Dumnezeu va ajunge la o unitate a credinței. Cei care păzesc Sabatul Bibliei sunt uniți în punctele adevărului biblic. Dar cei din poporul advent, care se opun Sabatului, nu sunt uniți, fiind dezbinați într-un mod ciudat. Unul vine și se opune Sabatului și declară că este așa sau așa și la încheiere concluzionează și spune că așa rămâne. Pentru că însă efortul său nu rezolvă deloc chestiunea în discuție și pe măsură ce cauza Sabatului înaintează și copiii Domnului o îmbrățișează, mai vine unul pentru a-l desființa. Dar prezentându-și părerile pentru a ocoli Sabatul, el demolează complet argumentele celui care a făcut primele eforturi împotriva adevărului și prezintă o teorie la fel de opusă primului ca și celei susținute de noi. La fel se întâmplă și cu al treilea și cu al patrulea; dar nici unul din ei nu îl relatează așa cum se află acesta scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”. {ST 68.2}

Astfel de persoane, după cum am văzut, au o minte firească și prin urmare nu se supun Legii sfinte a lui Dumnezeu. Ei sunt în neînțelegere unii cu alții, dar se luptă din greu în ciuda acestui lucru să sucească Scripturile cu logica lor, pentru a face o spărtură în Legea lui Dumnezeu, pentru a schimba, a desființa sau a face orice cu porunca a patra, mai degrabă decât să o păzească. Ei doresc să reducă la tăcere turma în privința acestui subiect; din această pricină, ei născocesc ceva cu speranța că îi va liniști și că mulți dintre cei care îi urmează își vor cerceta bibliile atât de puțin încât conducătorii lor să poată face cu ușurință ca rătăcirea să apară ca adevăr și ei s-o primească în consecință, neprivind mai sus decât conducătorii lor. {ST 69.1}

Pregătirea pentru sfârșit

În Oswego, New York, la data de 7 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat că trebuie înfăptuită o mare lucrare pentru poporul Său înainte ca el să poată rămâne în picioare în bătălia din ziua Domnului. Atenția mi-a fost îndreptată către aceia care pretind că sunt adventiști, dar care resping adevărul prezent și am văzut că grupul lor se fărâmița și că mâna Domnului se afla în mijlocul lor

pentru a-i dezmina și împrăștia acum, în vremea secerișului, astfel încât mărgăritarele prețioase, aflate printre ei, care au fost amăgite anterior, să poată avea ochii deschiși pentru a vedea care este starea lor reală. Și acum, când le este prezentat adevărul de către solii Domnului, ei sunt pregătiți să asculte și să-i vadă frumusețea și armonia și să se despartă de rătăcirile și de cei cu care se întovărășiseră înainte, să îmbrățișeze adevărul prețios și să stea acolo unde își pot defini poziția. {ST 69.2}

Am văzut că aceia care se opun Sabatului Domnului nu au putut lua Biblia și arăta că poziția noastră este incorectă; de aceea, ei calomniau și atacau caracterele celor care cred și propovăduiesc adevărul. Mulți care au fost odată conștiincioși și L-au iubit pe Dumnezeu și Cuvântul Său au ajuns atât de împietriți, prin respingerea luminii adevărului, încât nu ezită să-i caracterizeze în mod greșit și să-i acuze pe nedrept pe cei care iubesc Sabatul sfânt, dacă procedând astfel pot strica influența celor care declară fără teamă adevărul. Dar lucrurile acestea nu vor împiedica lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, această cale, urmată de cei ce urăsc adevărul, va fi chiar mijlocul de a le deschide unora ochii. Fiecare mărgăritar va fi adus afară și cules, căci mâna Domnului este la lucru pentru a recupera rămășița poporului Său și Își va împlini lucrarea într-un mod glorios. {ST 69.3}

Noi care credem adevărul ar trebui să fim foarte prevăzători să nu dăm nici un prilej ca binele pe care-l înfăptuim să fie vorbit de rău. Ar trebui să știm dacă fiecare pas pe care-l facem este sau nu în concordanță cu Biblia, întrucât cei care urăsc poruncile lui Dumnezeu vor triumfa datorită greșelilor și pașilor noștri greșiți, așa cum au făcut cei răi în 1843. {ST 70.1}

La 14 mai 1851, am văzut frumusețea și splendoarea lui Isus. În timp ce priveam slava Sa, nici nu m-am gândit că aș putea să fiu despărțită vreodată de prezența Sa. Am văzut o lumină care venea din slava care Îl învăluia pe Tatăl și, pe măsură ce se apropia de mine, trupul mi s-a scuturat și mi-a tremurat ca o frunză. Am gândit că, dacă va veni în apropierea mea, voi înceta să mai exist, dar lumina a trecut pe lângă mine. Atunci mi-am putut da seama cu ce Dumnezeu măreț și înfricoșător avem de-a face. Am văzut atunci ce imagine slabă au unii cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și cât de mult Îi iau în deșert Numele Sfânt și vrednic de cinste, fără a-și da seama că ei vorbesc de fapt despre Dumnezeu, marele și înfricoșătorul Dumnezeu. În timp ce se roagă, mulți folosesc expresii ușurate și lipsite de respect, care întristează Spiritul delicat al Domnului și au ca rezultat neprimirea cererilor lor în ceruri. {ST 70.2}

Am văzut, de asemenea, că mulți nu își dau seama cum ar trebui să fie pentru a trăi înaintea Domnului fără un Mare Preot în Sanctuar, în timpul necazului celui mare. Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sunt protejați în vremea strâmtorării trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus. {ST 71.1}

Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și așteptau timpul de „înviorare” și pe cel al „ploii târzii” care să-i facă în stare să stea în picioare în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, pe cât de mulți i-am văzut în timpul strâmtorării neacoperiți! Ei neglijară pregătirea necesară; din această pricină, ei nu au putut primi înviorarea pe care toți trebuie s-o aibă ca să poată fi pregătiți să trăiască în fața unui Dumnezeu sfânt. Cei care refuză să fie modelați de către profeți și nu reușesc să-și curețe sufletele ascultând de tot adevărul și care sunt dispuși să creadă că starea lor este cu mult mai bună decât este în realitate vor ajunge în timpul căderii plăgilor și vor vedea atunci că au nevoie să fie ciopliți și finisați pentru zidire. Dar atunci nu va mai fi timp pentru a face aceasta și nici un Mijlocitor care să le pledeze cauza înaintea Tatălui. Înainte de această vreme, a ieșit declarația înfricoșător de solemnă: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” Am văzut că nimeni nu putea avea parte de „înviorare”, dacă nu obținea biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și oricărui cuvânt și acțiune greșite. Ar trebui, de aceea, să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul și să căutăm cu sinceritate acea pregătire necesară pentru a ne face în stare să rămânem neclintii în bătălie în ziua Domnului. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și că nimeni nu poate sta vreodată în prezența Sa în afară de faptele sfinte. {ST 71.2}

Rugăciune și credință

Am văzut deseori cum copiii lui Dumnezeu neglijează rugăciunea, mai ales cea tainică, mult, mult

prea mult; că mulți nu exercită acea credință pe care au datoria și privilegiul de a o exercita, așteptând adesea acel simțământ pe care numai credința îl poate aduce. Simțirea nu este credință; cele două sunt lucruri distincte. Credința ne aparține, pentru a o exercita, dar simțămintele de bucurie și binecuvântarea sunt ale lui Dumnezeu și El le oferă. Harul lui Dumnezeu vine la suflet prin canalul de credință vie și stă în puterea noastră să ne folosim de acea credință. {ST 72.1} Credința adevărată se prinde și pretinde binecuvântarea promisă înainte de a o primi și simți. Trebuie să trimitem în credință cererile noastre, sus, dincolo de cea de-a doua despărțitură, și să ne lăsăm credința să se prindă de binecuvântarea făgăduită și să o pretindem ca fiind a noastră. Atunci trebuie să credem că primim binecuvântarea, întrucât credința noastră s-a prins de ea și, după Cuvânt, este a noastră. „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Marcu 11, 24. Iată credința, credința desăvârșită, să credem că am primit binecuvântarea chiar înainte de a se realiza. Când binecuvântarea promisă este primită și ne bucurăm de ea, credința este depășită. Dar mulți au părerea că au mai multă credință când se bucură într-o mare măsură de Duhul Sfânt, și că nu pot avea credință, dacă nu simt puterea Duhului. Asemenea persoane confundă credința cu binecuvântarea care vine prin credință. Momentul cel mai potrivit pentru a ne exercita credința este atunci când ne simțim lipsiți de Duhul Sfânt. Când norii groși, de întuneric, par să se strângă deasupra minții, atunci este momentul să lăsăm credința vie să străpungă negura și să risipească norii. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, și numai aceia care se supun aceluia Cuvânt pot pretinde făgăduințele lui glorioase. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Ioan 15, 7. „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.” 1 Ioan 3, 22 {ST 72.2}

Ar trebui să petrecem mult timp în rugăciune tainică. Hristos este vița, voi sunteți mlădițele. Și dacă vrem să creștem și să înflorim, trebuie să ne tragem continuu seva și hrana din Vița cea Vie; căci despărțiți de Viță, nu avem nici o putere. {ST 73.1}

L-am întrebat pe înger de ce nu mai era credință și putere în Israel. El a spus: „Voi dați drumul prea curând la brațul Domnului. Stăruți cu cererile voastre înaintea tronului și prindeți-vă bine, prin credință puternică. Făgăduințele sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pe care le cereți, și le veți avea.” Atenția mi-a fost apoi atrasă asupra lui Ilie. Și el era supus acelorași pasiuni ca și noi, și s-a rugat cu hotărâre. Credința lui a trecut cu bine încercarea. De șapte ori s-a rugat înaintea Domnului și, în cele din urmă, norul s-a arătat. Am văzut că noi ne-am îndoit de făgăduințele sigure și L-am rănit pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: „Pune-ți armătura și mai presus de orice ia-ți scutul credinței; căci acela îți va apăra inima, viața însăși de săgețile de foc ale celor răi”. Dacă vrăjmașul îi poate face pe cei desperați să-și ia ochii de la Isus, să privească la ei înșiși și să se ocupe de propria lor nevrednicie, în loc să se gândească la vrednicia lui Isus, la dragostea, meritele și marea Sa îndurare, el le va lua scutul credinței și își va atinge scopul; vor fi expuși, neapărați în fața ispitelor lui de foc. Cei slabi ar trebui, de aceea, să privească la Isus și să creadă în El; ei exercită atunci credință. {ST 73.2}

Timpul secerișului

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său [Vezi 86] și că eforturile Sale trebuie iarăși dublate în acest timp al secerișului. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul secerișului, Dumnezeu Își va lega și vindeca poporul. În vremea împrăstierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului nu au avut decât un efect limitat și nu au realizat decât foarte puțin sau nimic; în timpul strângerii rămășiței însă, când Dumnezeu Și-a întins mâna pentru a-Și strânge poporul, eforturile de răspândire a adevărului își vor avea efectul dorit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să facă referiri la perioada împrăstierii pentru a da exemple care să ne dirijeze acum în perioada secerișului; căci, dacă Dumnezeu nu va face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu ar mai fi niciodată adunat. Am văzut că schema folosită în 1843 a fost dirijată de mâna Domnului și că nu ar trebui schimbată; că numerele erau întocmai cum a vrut El; că mâna Sa a fost deasupra și a ascuns o greșală în unele cifre, greșală pe care să n-o poată vedea nimeni până nu avea să-Și ia El mâna. [Aceasta se aplică schemei folosite în timpul mișcării din

1843 și se referă în special la calcularea perioadelor profetice, așa cum apăreau pe acea schemă. Următoarea frază explică faptul că a existat o inexactitate căreia, în providența lui Dumnezeu, i s-a îngăduit să existe. Aceasta însă nu a împiedicat publicarea ulterioară a unei scheme care a corectat eroarea după ce a trecut mișcarea de la 1843 și după ce calculele — așa cum au fost concepute atunci — și-au atins scopul (n. ed.).}{ST 74.1}

Apoi am văzut, în legătură cu „necurmate” (Daniel 8, 12) că jertfei, acest cuvânt, a fost completat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul le-a dat imaginea corectă în privința lui celor care au anunțat ceasul judecării. Când a existat unitate, înainte de 1844, aproape toți erau de acord în privința opiniei corecte legate de „necurmate”; însă în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte abordări și au urmat întunericul și încurcătura. Timpul nu a reprezentat un test după anul 1844 și nici nu va mai fi vreodată un test. {ST 74.2}

Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să înainteze și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar ea nu trebuie să fie legată de nici o dată. Am văzut că unii erau cuprinși de un entuziasm fals, provenind din orele de predică; însă solia celui de-al treilea înger este mai tare decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria-i temelie și nu are nevoie de o dată care să o întărească; și că va merge cu multă putere și își va împlini pe deplin și repede lucrarea. {ST 75.1}

Apoi atenția mi-a fost îndreptată către unii care se află în primejdia de a crede că este de datoria lor să meargă în Ierusalimul vechi [Vezi Apendice (n. ed.)] gândind că au de făcut o lucrare acolo înainte de venirea Domnului. O asemenea interpretare este calculată pentru a devia gândurile și interesul de la lucrarea de acum a Domnului, din timpul soliei celui de-al treilea înger; căci acelorora cărora sunt de părere că trebuie să meargă totuși la Ierusalim le vor sta gândurile numai acolo, iar mijloacele lor materiale vor fi reținute de la cauza adevărului prezent, pentru a sluji scopului de a se putea deplasa acolo, atât ei cât și alții. Am văzut că o asemenea misiune nu va aduce nici un bine real, că ar dura mult să-i facă pe foarte puțini evrei să creadă chiar și în prima venire a lui Hristos, ca să nu mai vorbim de cea de-a doua venire. Am văzut că Satana îi amăgise teribil pe unii în această privință și că suflete din toată țara noastră, pretutindeni în jurul lor, ar putea fi ajutate de către ei și călăuzite să păzească poruncile lui Dumnezeu, însă ei le lăsau să piară. Am văzut, de asemenea, că Ierusalimul cel vechi nu va fi niciodată zidit din nou; și că Satana făcea tot posibilul pentru a întoarce mintea copiilor Domnului către aceste lucruri, acum, în timpul secerișului pentru a-i opri să-și manifeste întregul interes față de lucrarea de acum a Domnului și pentru a-i determina să neglijeze pregătirea necesară pentru ziua Domnului. {ST 75.2}

Dragă cititorule,

În scrierea acestei mici cărți am fost condusă de un sentiment de datorie față de frații și surorile mele și de dorința ca sângele sufletelor să nu se găsească pe veșmintele mele. Sunt conștientă de neîncrederea care există în mintea celor mai mulți privind viziunile și, de asemenea, că mulți care mărturisesc că Îl caută pe Hristos și învață că suntem în „zilele de pe urmă” spun că sunt toate de la Satana. Mă aștept la multă împotrivire de la asemenea persoane și, dacă nu aș fi simțit că Domnul mi-o cere, nu aș fi făcut în felul acesta publice viziunile mele, având în vedere că vor stârni mânia și batjocura unora. Dar mă tem de Dumnezeu mai mult decât de oameni. {ST 76.1}

Când Domnul mi-a dat prima dată solii pentru a le prezenta poporului, mi-a fost greu să le spun așa cum erau și le-am îndulcit și le-am făcut cât mai blânde cu putință, de teamă de a nu-i răni pe unii. A fost o mare încercare să rostesc soliile așa cum mi le-a dat Domnul. Nu mi-am dat seama că eram atât de necredincioasă și nu vedeam păcatul și primejdia din spatele unei asemenea căi până când nu am fost dusă, în viziune, în prezența lui Isus. S-a uitat la mine cu încruntare și apoi Și-a întors fața de la mine. Îmi este cu neputință să descriu groaza și suferința pe care le-am simțit atunci. Am căzut cu fața în jos înaintea Sa, dar nu aveam putere să scot nici măcar un cuvânt. O, cât de mult îmi doream să fiu acoperită și ascunsă de acea încruntare teribilă! Atunci am putut să-mi dau seama, într-o oarecare măsură, ce sentiment vor încerca cei pierduți când vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului”. {ST 76.2}

De îndată, un înger mi-a poruncit să mă ridic, iar priveliștea care s-a desfășurat înaintea ochilor mei

abia dacă poate fi descrisă. Mi-a fost înfățișat un grup de oameni al căror păr și ale căror veșminte erau rupte și ale căror fețe erau însuși tabloul disperării și al groazei. S-au apropiat de mine, și-au prins îmbrăcămintea cu mâna și au frecat-o de a mea. Mi-am privit hainele și am văzut că erau pătate de sânge și că sângele făcea găuri în ele. Am căzut din nou ca moartă la picioarele îngerului meu însoțitor. N-am putut aduce nici o scuză. Limba mea refuza să se miște și mi-am dorit fierbinte să fiu departe de un loc atât de sfânt. Din nou, îngerul m-a ridicat în picioare și mi-a zis: „Acesta nu este cazul tău acum, dar această scenă a trecut pe dinaintea ta, ca să știi în ce situație te vei afla, dacă neglijezi să mărturisești altora ceea ce ți-a descoperit Domnul. Dar dacă ești credincioasă până la capăt, vei mânca din pomul vieții și vei bea apă din râul vieții. Vei fi nevoită să suferi mult, dar harul lui Dumnezeu este de-ajuns.” M-am simțit atunci dornică să fac tot ceea ce Domnul mi-ar putea cere să fac, ca să pot avea încuviințarea Sa și să nu mai simt apăsarea acelei teribile încruntări. {ST 76.3}

Am fost în mod frecvent acuzată pe nedrept că am propovăduit viziuni specifice spiritismului. Înainte însă ca editorul de la Day-Star [Vezi Apendice (n. ed.)] să îmbrățișeze cea amăgire, Domnul mi-a dat o viziune a efectelor triste, pustiitoare care vor veni asupra turmei din partea acestuia și a altora prin propovăduirea viziunilor spiritiste. L-am văzut adesea pe Isus cel minunat și am văzut că El este o persoană. L-am întrebat dacă Tatăl Său era o persoană și avea o formă ca a Sa. Isus a spus: „Sunt imaginea chipului persoanei Tatălui Meu”. {ST 77.1}

Am văzut adesea că viziunea spiritistă a spulberat toată slava cerului și că, în mintea multora, tronul lui David și încântătoarea persoană a lui Isus au fost mistuite în focul spiritismului. Am văzut că unii care au fost amăgiți și împinși în această rătăcire vor fi aduși afară, în lumina adevărului, dar că le va fi aproape cu neputință să scape cu totul de puterea amăgitoare a spiritismului. Astfel de persoane ar trebui să facă o lucrare profundă în mărturisirea rătăcirilor lor și părăsirea lor pentru totdeauna. {ST 77.2}

Dragă cititorule, îți recomand Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a ta de credință și practică. Prin acest Cuvânt urmează ca să fim judecați. În acel Cuvânt a făgăduit Dumnezeu să dea viziuni în „zilele de pe urmă”; nu pentru o nouă regulă a credinței, ci pentru mângâierea poporului Său și pentru a-i îndrepta pe cei care se rătăcesc de la adevărul Bibliei. Așa a procedat Dumnezeu cu Petru când era gata să-l trimită pentru a predica neamurilor. (Faptele a 10) {ST 78.1}

Celor care poate vor difuza această lucrare de mici proporții le voi spune că este destinată numai celor sinceri, iar nu celor ce vor batjocori lucrurile Duhului lui Dumnezeu. {ST 78.2}